

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกหัด
เสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ กับการใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทย
ชุดทักษะสัมพันธ์ ในวิชา ท.305

ปริญญานิพนธ์

ของ

ประไพ ส่วัตถิกุล

ศึกษานิพนธ์ ม.มหาวิทยลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพมหานคร 11 โทร. 3921575, 3915058

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ตุลาคม 2526

ลิขสิทธิ์ เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

153195

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาการศึกษาหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....*ดร.วิมล วัฒนศิริ*..... ประธาน

.....*ทอริณ วัฒนศิริ*..... กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

.....*ดร.วิมล วัฒนศิริ*..... ประธาน

.....*ทอริณ วัฒนศิริ*..... กรรมการ

.....*นสพ. งาม*..... กรรมการ

นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อมที่ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับการ
คัดเลือกให้ได้รับพระราชทานทุน "ภูมิพล" ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับการช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นิยม เรียงจันทร์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ ที่ใจกว้างรับเป็นที่ปรึกษาให้ ข้อคิดเห็น แนะนำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์อรุณศรี กุญฑ และเจ้าหน้าที่สำนักทดสอบทางการศึกษา และจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ทุกท่านที่ให้ความสะดวกในการเยี่ยมแบบทดสอบความสามารถด้าน ตลอดจนให้คำปรึกษาในด้านต่าง ๆ

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายธุรการ และคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยไทย ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการใช้สถานที่ และนักเรียนสำหรับการวิจัย และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิชัยรัตนาคาร จังหวัดระนอง ที่ให้ความร่วมมือในการทดลอง เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ คุณณรงค์ และคุณสาคร กาญจนวงศ์ ที่ให้ความช่วยเหลือในด้านทุนทรัพย์ เป็นบางส่วน และขอขอบคุณน้อง ๆ ทุกคนที่ช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จ

ขอขอบคุณ คุณณิทยา ศรีสมบัติ ที่ให้ความช่วยเหลือทั้งในด้านกำลังใจและกำลังทรัพย์ในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างหาที่สุดมิได้

ท้ายสุดนี้ ขอเทิดพระคุณ คุณพ่อ และคุณแม่ ที่ให้การสนับสนุนในการศึกษาของผู้วิจัยในทุก ๆ ด้านตลอดมา

ประไพ สุวัติกุล

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	6
	ความสำคัญของการวิจัย	6
	ขอบเขตของการวิจัย	7
	นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
	เอกสารเกี่ยวกับการอ่าน	10
	งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่าน	30
	สมมุติฐานของการวิจัย	33
3	วิธีดำเนินการวิจัย	35
	กลุ่มตัวอย่างและการสุ่ม	35
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	35
	รูปแบบของการทดลอง และวิธีดำเนินการทดลอง	38
	การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์	39
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	43
	เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	
	หลังการทดลอง	44

เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปณัยชนิดเลือกตอบ	45
เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียน โดยใช้แบบฝึกหัดทบทวนหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ ท. 305	46
5 สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	48
ความมุ่งหมายของการวิจัย	48
วิธีดำเนินการวิจัย	48
การดำเนินการทดลอง	49
การวิเคราะห์ข้อมูล	50
สรุปผลการวิจัย	50
อภิปรายผล	51
ขอเสนอแนะ	54
บรรณานุกรม	56
ภาคผนวก	63

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	ค่าความเชื่อมั่นและความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ	37
2	รูปแบบการทดลอง	38
3	การวิเคราะห์ความแปรปรวนรวม	41
4	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง	44
5	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	45
6	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง	46
7	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง	47
8	ระดับความยาก (p) ค่าอ่านาจจำแนก (r) ของแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เรื่อง สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช	96
9	ระดับความยาก (p) ค่าอ่านาจจำแนก (r) ของแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เรื่อง กาพย์เห่ชมเครื่องคาวหวาน และวาทะถ้อยคำนักขัตฤกษ์	97
10	ระดับความยาก (p) และค่าอ่านาจจำแนก (r) ของแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เรื่อง ขุนช้างขุนแผน ตอนหลายแก้วแก่งงานกับนางพิม	98
11	ระดับความยาก (p) และค่าอ่านาจจำแนก (r) ของแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เรื่อง ความสัจสุจริต	99

- 12 ระดับความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบ
ฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เรื่องความเพียร.....100
- 13 ระดับความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบ
ฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เรื่องความมีชัย.....101
- 14 ระดับความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของ
แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เรื่อง
โคลงโลกนิติ 102

ภูมิหลัง

ทักษะทางการใช้ภาษาทั้งสี่ด้าน คือ ทักษะทางการฟัง ทักษะทางการพูด ทักษะทางการอ่าน และทักษะทางการเขียน ถ้าพิจารณาอย่างรอบคอบจะเห็นว่า การอ่านมีความจำเป็นในการปลูกฝังมากกว่าด้านอื่น เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ของมนุษย์ และการอ่านเปรียบเสมือนกุญแจสำหรับไขหาความรู้ที่มีอยู่มากมายในโลก ความเจริญก้าวหน้าในทุกระดับของชีวิตเกิดจากการอ่านเป็นส่วนใหญ่ คนที่มีความสามารถในการอ่านย่อมได้เปรียบและมีชีวิตที่ก้าวหน้าสมบูรณ์ และผู้ที่มีทักษะในการอ่าน ย่อมนำทักษะนี้ติดตัวไปใช้ทั้งขณะที่กำลังศึกษาอยู่และเมื่อจบการศึกษาออกไปแล้ว บุช และ ฮิวเนอร์ (Bush and Huebner. 1970 : 5 - 6) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่านไว้ดังนี้

1. ช่วยสร้างความพึงพอใจให้แก่ชีวิต
2. ช่วยในการพบปะสังสรรค์กันเป็นประจำทุกวัน
3. พาผู้อ่านไปในที่ต่าง ๆ ซึ่งผู้อ่านไม่สามารถจะไปได้ด้วยตนเอง
4. ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
5. ทำให้เกิดความสนใจใหม่ ๆ ขึ้นมา
6. ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
7. ได้รู้เรื่องราวทั้งที่เป็นเรื่องส่วนตัวและเรื่องลึกลับ
8. ช่วยรักษาสุขภาพให้คงอยู่และปรับปรุงให้ดีขึ้น
9. ช่วยในการแก้ปัญหาสังคม การเมือง เศรษฐกิจและส่วนตัว

10. ให้ความรู้และทักษะ เพื่อความก้าวหน้าในอาชีพการงาน
11. ให้ประสบการณ์ที่เท่าเทียมกัน
12. เพิ่มพูนความตื่นตัวให้แก่วรรณกรรมเป็นอยู่ที่ซ้ำซากจำเจ
13. พัฒนาคุณค่าทางจริยธรรม
14. ช่วยให้ผู้อ่านได้เผชิญกับสถานการณ์ใหม่ ๆ ด้วยความเชื่อมั่นในตัวเอง

นอกจากนี้ การอ่านยังทำให้บุคคลเป็นพลเมืองดีของสังคม ถ้าสังคมใดมีพลเมืองที่รู้หนังสือน้อย การสื่อสารระหว่างผู้ปกครองประเทศ หรือผู้บริหารประเทศกับพลเมืองย่อมลำบาก การปกครองประเทศก็จะประสบปัญหา มีความยุ่งยากเกิดขึ้น ในทางตรงกันข้าม ถ้าสังคมใดมีพลเมืองที่มีความสามารถในการอ่าน คนคว่ำ ทาความรู้ ย่อมเข้าใจนโยบายการปกครองประเทศ และให้ความร่วมมือกับรัฐบาลอย่างมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน การปกครองประเทศก็จะประสบผลสำเร็จราบรื่น ดังที่ ฌีลลันซ์ บุนเยกาญจน (ฌีลลันซ์ บุนเยกาญจน 2525 : 16) กล่าวว่า สังคมใดมีบุคคลที่มีประสิทธิภาพในการอ่านอยู่มาก สังคมนั้นก็ย่อมพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว

การอ่านมีความสำคัญและมีความจำเป็นแก่ชีวิต เพราะนอกจากจะเป็นพื้นฐานการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ แล้ว การอ่านยัง เป็นเครื่องมือสะสมความรู้ วิทยาการและแนวคิดต่าง ๆ ปัจจุบันนี้สิ่งพิมพ์และหนังสือเกี่ยวกับความรู้ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และ เทคนิคใหม่ ๆ ทุกแขนง เกิดขึ้นอย่างมากมาย ความสำคัญของการอ่านอย่าง เข้าใจก็มีความสำคัญและจำเป็นมากขึ้น ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำก็จะถูกจำกัดความเจริญก้าวหน้าในชีวิตของตนเอง และไม่มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมของสังคมได้อย่างเต็มที่ เป็นการพลาดโอกาสและ เสียเปรียบอย่างน่าเสียดาย

การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนทางการใช้ความคิด มิใช่เป็นเพียงการท่องจำตัวอักษรเท่านั้น ผู้ที่มีความเข้าใจในการอ่านนั้นต้อง เข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านไปด้วย ดังที่ เฮสเตอร์ (Hester, 1955 : 2) กล่าวว่า การอ่านคือกระบวนการอันซับซ้อนที่

ประกอบด้วยความสามารถในการจำอักษรได้ สามารถเข้าใจความคิของผู้เขียนได้ สามารถคิด วิพากษ์วิจารณ์สิ่งที่อ่านไปแล้วกับประสบการณ์ของตนได้ และสามารถแปลความหมายกับประ เนิ่นคาสั่งที่อ่านไปแล้วได้

ในโรงเรียน การอ่านมีความสำคัญต่อเด็กมาก เพราะวัยเด็กเป็นวัยที่เหมาะสมแก่การหาความรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับที่สูงกว่าประถมศึกษา คือ ระดับมัธยมศึกษา ระดับวิทยาลัย และระดับมหาวิทยาลัย นักเรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะการอ่านเพื่อค้นหาความรู้จากหนังสือมากมาย เพราะการเรียนรู้ในปัจจุบันต้องอาศัยการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาด้วยตนเอง

การอ่านเป็นกิจกรรมที่สำคัญในชั้นเรียน ไม่ว่าเด็กจะเรียนวิชาใดก็ต้องอาศัยการอ่าน หากมีทักษะการอ่านอย่างคล่อง การเรียนวิชาต่าง ๆ จะบังเกิดผลอย่างรวดเร็ว (อุบล เรียงสุวรรณ 2509 : 13) เพราะในการเรียนวิชาต่าง ๆ นั้น นักเรียนต้องอ่านคำสั่ง โจทย์ต่าง ๆ จากหนังสือแบบเรียนและตำรา ซึ่งถ้าอ่านไม่เข้าใจ ก็จะทำให้เรียนวิชาต่าง ๆ ไม่ประสบผลสำเร็จง่าย ดังที่ สมิท (Smith. 1959 : 297) กล่าวว่า เด็กที่ไม่สามารถอ่านได้คล่อง จะเรียนไม่ได้ในวิชา ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือวิชาอื่น ๆ ทุกวิชาที่ต้องอาศัยการอ่าน และ แสตรง (Strang. 1940 : 11) พูดถึงกิจกรรมการอ่านว่า กิจกรรมทุกอย่างในโรงเรียนประมาณร้อยละ 80 ถึง 90 จะต้องอาศัยการอ่าน ดังนั้นครูจึงควรฝึกทักษะการอ่านให้มาก และความสามารถในการอ่านขึ้นอยู่กับฝึกฝน ดังคำกล่าวของ โกลชัย สาริกบุตร (โกลชัย สาริกบุตร 2519 : 2) ที่ว่า การอ่านมิใช่พฤติกรรมอันสืบเนื่องมาจากพันธุกรรม แต่เป็นพฤติกรรมที่สร้างขึ้นภายหลัง และต้องได้รับการฝึกฝนอย่างจริงจังจึงจะก้าวหน้า

เนื่องจากการอ่านเป็นทักษะประเภทหนึ่งที่ต้องอาศัยการฝึกฝนมาก ๆ จึงจะเกิดความชำนาญ กอ สวัสดิ์พานิษฐ์ (กอ สวัสดิ์พานิษฐ์ 2496 : 3) กล่าวว่า การเพียงแต่อ่านหนังสือออกเฉย ๆ นั้นยังไม่พอ ผู้อ่านเป็น จะต้องรู้จักกับใจความสำคัญ และสามารถอ่าน

ได้รวดเร็ว นักเรียนจะมีทักษะสูงเช่นนี้ได้ ก็ต่อเมื่อได้รับการฝึกหัดมาก ๆ นักเรียนอ่านหนังสือมากขึ้นเพียงใด ก็จะมีควมชำนาญมากขึ้นเพียงนั้น เมื่อนักเรียนมีความชำนาญในการอ่านมากขึ้นก็อยากจะอ่านมากขึ้น ความเจริญในการอ่านของนักเรียนมักจะ เป็นไปแบบนี้

/ การสอนอ่านที่ปฏิบัติกันโรงเรียนขณะนี้ โดยทั่วไปยังไม่ได้ให้ความสำคัญแก่การสอนให้นักเรียนได้เกิดความคิด ความเข้าใจในข้อความที่อ่านมากเท่าที่ควร อัมพร สุงเกษม (อัมพร สุงเกษม 2520 : 1) กล่าวถึงการสอนของครูว่า ครูส่วนมากสอนเพียงแต่อ่านได้เท่านั้น ไม่ได้เน้นการฝึกทักษะหรือฝึกฝนการอ่านอย่างเพียงพอ นั่นคือ ครูมักจะเน้นการอ่านออกเสียงมากกว่าอ่านเพื่อเข้าใจ ดังที่บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2518 : 8 - 9) กล่าวว่า การสอนอ่านในโรงเรียนไม่ได้สอนให้อ่านเป็น ในโรงเรียนของเรามีการสอนอ่านเขาเรื่องกันบ้าง แต่เราสอนให้อ่านหนังสือเฉพาะเรื่อง ซึ่งที่จริงถึงไม่สอน นักเรียนก็อ่านรู้เรื่อง เพราะเราสอนให้อ่านหนังสือที่มีเรื่องไว้ชัดเจนแล้ว เราไม่เคยสอนให้อ่านหนังสือที่เป็นวิชา ถ้าเราสอนวิชาใดวิชาหนึ่งในหลักสูตร ครูก็ไปยืนอ่านให้นักเรียนฟัง อ่านไปพลาบอธิบายไปพลาบ นักเรียนไม่มีโอกาสเรียนอ่านเพื่อหาความรู้ เมื่อไม่รู้จึงอ่านเพื่อหาความรู้ นักเรียนไทยก็เป็นนักเรียนติดครู โกลครูก็หาความรู้ไม่ได้ สังคมไทยจึงเป็นสังคมไม่อ่าน

นอกจากนี้ ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (ประสิทธิ์ กาพย์กลอน 2518 : 15) ยังได้กล่าวถึงการสอนอ่านในโรงเรียนว่า สอนกันแบบเกินไป ไม่ค่อยสอนให้รู้จักอ่านระหว่างบรรทัดต่อบรรทัด อ่านได้แต่ทั้งการทั้งเรื่อง อ่านแล้วรู้จักวิจารณ์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนไม่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านเพื่อให้เป็นผู้มีความสามารถในการอ่าน ดังคำกล่าวของบุญเสริม ฤทธาภิรมย์ (บุญเสริม ฤทธาภิรมย์ 2518 : 33 - 34) ที่ว่า การสอนอ่านในโรงเรียนส่วนใหญ่มิได้ปลูกฝังความสามารถในการอ่านขั้นสูงสุดอย่างแท้จริง เด็กไทยมักเคยชินกับการอ่านออก อ่านรู้เรื่อง สามารถเล่าเรื่องได้ จนติดนิสัยไปจนโต ขาดคุณสมบัติต่อการอ่าน ไม่สามารถแปลความและวิจารณ์ที่อ่านได้ เพราะขาดพื้นฐานที่ดีในการอ่าน และบุญเสริม ฤทธาภิรมย์ ยังได้ชี้ให้เห็นถึงข้อบกพร่องเกี่ยวกับวิธีสอนและสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนต้องประสบความล้มเหลวในการอ่านไว้ดังนี้

1. ครูมักต้องการให้นักเรียนจำเรื่องที่อ่านให้ได้ นักเรียนจึงถูกบังคับให้จำ แต่เพียงอย่างเดียว โดยที่ความสามารถทางสมองท่านอื่น ๆ มิได้มีโอกาสพัฒนาบ้างเลย

2. ครูบางคนเข้าใจว่าตำราหรือแบบเรียนที่บังคับใช้ในโรงเรียนเป็นหนังสือที่นักเรียนจะต้องอ่านให้คล่อง จำเนื้อเรื่องได้ และจะต้องเรียนให้จบในเวลาที่กำหนด

3. ความผิดพลาดในการวัดผลซึ่งเกิดจากครูเข้าใจว่า ข้อสอบวิชาอ่านเขาเรื่องนี้จะต้องออกจากหนังสือที่นักเรียนเรียนในห้องเท่านั้น ครูผู้สอนไม่ได้นำเอาเรื่องที่นักเรียนไม่เคยอ่านมาออกข้อสอบเลย การทำข้อสอบของนักเรียนจึง เป็นการทำจากความจำมากกว่าการนำทักษะการอ่านมาใช้

4. ความบกพร่องในการออกข้อทดสอบของครูในการวัดทักษะการอ่าน ยังขาดการออกข้อสอบแบบแปลความ คือความ วิเคราะห์ วิจัย ซึ่ง เป็นทักษะการอ่านที่สูงกว่าการใช้ความจำแต่เพียงอย่างเดียว

จากข้อคิดเห็นของผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในการอ่านและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ที่กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่า ปัญหาสำคัญเกิดจากตัวครูผู้สอน วิธีสอนและวิธีการวัดความสามารถในการอ่าน และจากการที่ผู้วิจัยได้พบปะสนทนากับครูสอนภาษาไทย จากการสังเกตเมื่อไปเยี่ยมโรงเรียนต่าง ๆ จากการดูข้อสอบวัดผลแต่ละครั้ง และจากการดูแบบฝึกหัดภาษาไทยจากหนังสือแบบเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ พบว่า การสอนอ่านนั้นเน้นให้นักเรียนจดจำรายละเอียดเกี่ยวกับผู้แต่ง คำศัพท์ และเนื้อเรื่อง มากกว่าการสอนให้นักเรียนรู้จักคิด วิเคราะห์ วิจัยสิ่งที่อ่าน และในการสอนนั้นครูมักจะให้นักเรียนอ่านเรื่องพร้อมกัน หรืออ่านทีละคน หรืออ่านในใจเอาเอง แล้วตอบคำถามท้ายบท โดยตอบพร้อมกันหรือตอบทีละคน หรือตอบลงในสมุด ส่วนข้อสอบมักจะวัดด้านความจำมาก และแบบฝึกหัดในหนังสือก็เช่นกัน ไม่ค่อยเน้นด้านทักษะการอ่านมากนัก คำถามส่วนมากเป็นคำถามระดับการอ่านขั้นพื้นฐานระดับเดียวเท่านั้น เพราะคำตอบปรากฏอยู่ในเรื่องที่อ่านอย่างชัดเจนแล้ว

การอ่านเป็นสิ่งที่ต้องอาศัยการฝึกฝนมาก จึงจะเกิดทักษะ การเรียนการสอนทุกด้าน ต้องสอนให้เรียนด้วยการกระทำ (Learning by Doing) ด้วยกิจกรรมและประสบการณ์ แทนที่จะใช้หนังสือหรือคู่มือเพียงอย่างเดียว นั่นคือ ครูควรฝึกกิจกรรมและอุปกรณ์เพื่อฝึกทักษะ การอ่านให้กับนักเรียนเพื่อให้เขามีทักษะในการอ่านเพิ่มขึ้น แบบฝึกเสริมทักษะนับเป็นอุปกรณ์ ที่สำคัญอย่างหนึ่ง เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกทักษะบ่อย ๆ ก็ย่อมมีความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้น และนำไปใช้ เป็นเครื่องมือในการแสวงหาหรือเพิ่มพูนความรู้ต่อไป

จากปัญหาการสอนอ่านที่กล่าวมาจึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะสร้าง แบบฝึกเสริม ทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เพื่อเป็นอุปกรณ์ประกอบการสอนอ่าน และเพื่อศึกษาว่า แบบฝึกหัดเสริมทักษะนี้จะช่วยเพิ่มความสามารถในการอ่านของนักเรียนได้หรือไม่ โดยใช้ เป็นอุปกรณ์การสอนในวิชา ท.305

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อ เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัด เสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ กับนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียน ภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ท.305
2. เพื่อ เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัด เสริมทักษะประกอบ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนหรือไม่
2. ทำให้ทราบว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกหัด เสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบประกอบการสอน สูงกว่าก่อนการใช้หรือไม่

3. ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ครูสอนโดยตรงและผู้เกี่ยวข้องโดยอ้อม ประกอบการตัดสินใจที่แน่นอนว่า ควรจะให้มีการส่งเสริมการสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะนี้ไป ในประกอบการสอนมากขึ้นเพียงใด

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 โรงเรียนพิชัยรัตนาคาร อำเภอเมือง จังหวัดระนอง ซึ่งสุ่มมาสองห้องเรียน

2. เนื้อหาและเวลาที่ใช้ในการศึกษา เนื้อหาที่ใช้เป็นเนื้อหาในหนังสือเรียน ภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ท. 305 จำนวน 7 เรื่อง ได้แก่ สมเด็จเจ้าแสงโม ภาพเห็น เครื่องควาหวานและวาทะงานนักขัตฤกษ์ เสภาขุนช้างขุนแผน ตอนปลายแถวแต่งงานกับ นางพิม บทธรรมจริยา เรื่องความเพียร ความสัตย์สุจริต ความมั่งคั่ง และโคลงโลกนิติ โดยสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะ เสริมความสามารถนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ อันได้แก่ ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า แบบฝึกหัดเสริมทักษะนี้สร้างขึ้นจากการวิเคราะห์เนื้อหาแต่ละเรื่อง และใช้ประกอบการสอนหลังจากสอนจบเนื้อหาแต่ละเรื่องแล้ว โดยใช้เรื่องละหนึ่งแบบฝึกหัด เวลาที่ใช้ประมาณ 15 - 20 นาที

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ การสอนอ่าน ซึ่งแบ่งเป็นสองอย่างคือ

การสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยเลือกตอบประกอบ
การสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ ความสามารถในการอ่าน

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนอ่านโดยวิธีแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ หมายถึง การสอนตามหลักสูตรและเนื้อหาวิชาภาษาไทยบังคับ พ.305 หนังสือชุดทักษะสัมพันธ์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 โดยใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนตามความเหมาะสม และหลังจากจบการสอนในแต่ละเรื่องแล้ว จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบที่สร้างขึ้นจากการวิเคราะห์หลักสูตรทุกครั้ง *
2. การสอนอ่านโดยวิธีแบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ พ.305 หมายถึง การสอนตามหลักสูตรและเนื้อหาวิชาภาษาไทยบังคับ พ.305 หนังสือชุดทักษะสัมพันธ์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 โดยใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนตามความเหมาะสม และหลังจากจบการสอนในแต่ละเรื่องแล้ว จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนตามหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ทุกครั้ง
3. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายของข้อความหรือเรื่องที่อ่าน ในที่นี้วัดได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ให้ทำเป็นมาตรฐาน ของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
4. หนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ พ.305 หมายถึง หนังสือเรียนวิชาภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น เล่ม 3 ของกรมวิชาการ ซึ่งนักเรียนใช้เรียนในชั่วโมงบังคับ พ.305
5. กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนที่เรียนโดยวิธีแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น หลังจากจบบทเรียนแต่ละเรื่อง

6. กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียน
ภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ หลังจากจบบทเรียนแต่ละเรื่อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านนั้น ผู้วิจัยจะกล่าวตามลำดับหัวข้อดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการอ่าน

1.1 ความหมายและความสำคัญของการอ่าน

1.2 วิธีการอ่าน

1.3 ความเข้าใจในการอ่าน

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1. เอกสารเกี่ยวกับการอ่าน

1.1 ความหมายและความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการศึกษาค้นคว้าในโรงเรียนและโลกภายนอก เพราะผู้เรียนมีได้ประสบผลสำเร็จในการเรียนโดยการสอนของครูเพียงอย่างเดียวเท่านั้น หากจะต้องหาความรู้เพิ่มเติมจากการอ่านหนังสือและตำราต่าง ๆ อีกด้วย จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าจะต้องมีความสามารถในการอ่าน จากการสังเกตจะพบว่า นักเรียนที่เรียนอ่อนจะมีความสามารถในการอ่านต่ำ ความสามารถในการอ่านนี้ เป็นทักษะที่สำคัญและเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเรียนมาก เพราะจะมีผลต่อพัฒนาการของมนุษย์ ทั้งทางด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม

การอ่านนับเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนมาก จึงมีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับการอ่านต่าง ๆ กัน แล้วแต่ว่าจะมองไปในด้านใด เช่น นักภาษาจะมองในแง่ภาษาศาสตร์ นักจิตวิทยาจะมองในแง่จิตวิทยา เป็นต้น

ลาโด (Lado. 1964 : 14) กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นทักษะในการถอดความ การวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ ความเข้าใจเนื้อเรื่องตามที่ปรากฏ การตีความ และการให้ข้อคิดเห็น ส่วน ฟรีส์ (Fries. 1963 : 131) พูดถึงการอ่านว่า เป็นการตอบสนองสัญลักษณ์ทางภาษาอันเป็นตัวแทนของภาษาพูด หัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำ ทั้งเขียนเป็นสูตรสั้น ๆ ไว้ว่า การอ่าน = การมองดูตัวอักษรให้ชัดเจน + การเข้าใจความหมายของคำ และการเลือกพิจารณาเอาความหมายที่ดีที่สุด + การใช้ความหมายให้เป็นประโยชน์ (หน่วยศึกษานิเทศ 2511 : 2)

แสตรง และคนอื่น ๆ (Strang and others. 1967 : 8) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่มีพฤติกรรมเกิดขึ้น และไม่เห็นด้วยกับความคิดของคนบางคนที่กล่าวว่า ถ้าสามารถอ่านออกเขียนได้ถูกต้อง ก็แสดงว่าอ่านได้ ถึงแม้จะไม่เข้าใจว่าผู้เขียนเขียนอย่างไร เขามีความเห็นว่า การอ่านมีความหมายมากกว่าการมองเห็นคำมากกว่าการอ่านถูกต้อง และมากกว่าการรู้ความหมายของคำที่ละคำโดด ๆ การอ่านมีความหมายรวมถึงการคิด การเกิดความรู้สึก และการเกิดจินตภาพในขณะที่อ่าน

กีแซนท์ (Dechant. 1970 : 3) กล่าวว่า การอ่านคือการทำปฏิกิริยาอย่างสมบูรณ์ระหว่าง การมองเห็นกับองค์ประกอบในการแปลความหมาย โดยที่ผู้อ่านจะเคลื่อนสายตาไปตามบรรทัดตัวอักษร จากซ้ายไปขวา แล้วหยุดทำความเข้าใจคำ และรวบรวมเข้าเป็นหน่วยความคิด (Thought Unit) ผู้อ่านจะตีความหมายสิ่งที่เขาอ่านโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิม เพื่อประมวลเข้าเป็นความคิด ความพินิจพิจารณา (Judgement) การใช้สติปัญญาและการสรุปความเห็น

บุช และ ฮิวเนอร์ (Bush and Huebner. 1970 : 4) ให้ความหมายของการอ่านว่า เป็นกระบวนการคิด การที่ผู้อ่านออกเสียงสัญลักษณ์เป็นคำลักษณะออกมา โดยที่ไม่เข้าใจความหมายของสัญลักษณ์หรืออักษรเหล่านั้น ยังไม่ถือว่าเป็นการอ่านอย่างแท้จริง เพียงแต่เป็นการฝึกฝนทักษะหนึ่ง ในจำนวนหลายทักษะของกระบวนการอ่านเท่านั้น และเขา

มีความเห็นว่า หัวใจสำคัญของการอ่านคือ การที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ทั้งนี้ ผู้อ่านได้ความหมายจากการนำสัญลักษณ์ที่อ่าน ไปสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของตนซึ่งทำให้เกิดโน้มน้าวขึ้นในใจผู้อ่าน

แฮริส และ สมิธ (Harris and Smith. 1976 : 14) อธิบายเกี่ยวกับการอ่านไว้ดังนี้ว่า เป็นรูปแบบของการสื่อความหมาย เป็นการแลกเปลี่ยนความคิด และข่าวสารความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน นั่นคือ ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนบนกระดาษด้วยภาษาที่เป็นไปตามลักษณะของการเขียนแต่ละคน และผู้อ่านก็พยายามอ่านเอาความหมายที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ความสามารถในการรู้ความหมายของสิ่งที่อ่านนั้น ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ซึ่งหมายถึง ความคุ้นเคยกับความคิดที่สำคัญของเรื่อง และความรู้ทางภาษาของผู้อ่านเอง

ฮอฟเนอร์ และ จอลลี (Hafner and Jolly. 1972 : 3 - 7) กล่าวถึงการอ่านโดยอ้างถึงการจัดโครงสร้างการอ่านของ วิลเลียม เอส. เกรย์ (William S. Gray) ว่ามีสี่ระดับคือ

1. การถอดรหัสหรือตัวอักษรให้เป็นเสียงหรือการออกเสียงคำ (Decoding Printed Word)
2. การเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน (Comprehension Meaning) ซึ่งเห็นว่า ผู้อ่านควรมีความเข้าใจทั้งระดับการเข้าใจข้อความตามตัวอักษร และความเข้าใจระดับตีความหรือแปลความ
3. การปฏิกิริยาต่อสิ่งที่อ่าน (Reacting to Meaning) เป็นการตัดสินของผู้อ่านหลังจากที่อ่านเข้าใจแล้ว ในระดับนี้ผู้อ่านต้องใช้วิจารณญาณไตร่ตรอง เพื่อจะตัดสินว่าเรื่องที่อ่านนั้นเป็นจริงเพียงใด เชื่อถือได้หรือไม่ เป็นการอ่านที่ต้องใช้วิจารณญาณ
4. การนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ (Applying Meaning) เป็นการผสมผสานระหว่างสิ่งที่อ่านกับประสบการณ์ที่ป้อนเข้า

โยแคม (Yoakam. 1955 : 12) กล่าวถึงการอ่านว่า คือขบวนการตีความหมายของสัญลักษณ์ คือผู้อ่านจะเคลื่อนสายตาไปตามบรรทัดของตัวอักษร และเขาจะตีความหมายโดยที่สัญลักษณ์เป็นตัวแนะ กล่าวคือ เมื่อตาเห็นสัญลักษณ์ ก็จะส่งรายงานไปยังสมอง สมองก็จะตีความหมายของสัญลักษณ์นั้น

กอ สวัสดิ์พานิชย์ (กอ สวัสดิ์พานิชย์ 2505 : 3) ให้ความหมายของการอ่านว่า คือการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดนั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดก็เป็นแต่เพียงเสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้นหัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำ

โกชัย สาริกบุตร (โกชัย สาริกบุตร 2519 : 127) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นพฤติกรรมทางการใช้ภาษาที่มีลักษณะ เฉพาะตัวเป็นพิเศษ ไม่เหมือนกับการพูด การฟัง การเขียน การอ่านหมายถึงการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำ และความคิด แล้วนำความคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเพียงเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดก็เป็นเพียงเสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทอดหนึ่ง เพราะฉะนั้น หัวใจของการอ่านจึงอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏในข้อความนั้น ๆ

เปลื้อง ณ นคร (เปลื้อง ณ นคร 2511 : 12) อธิบายความหมายของการอ่านว่า คือการถ่ายทอดความคิดจากหนังสือของผู้ประพันธ์ไปยังผู้อ่าน ด้วยผู้ประพันธ์ต้องการให้ผู้อ่านได้เห็นความคิด ความรู้สึกของตน ถ้าผู้อ่านสามารถตีความหมายของหนังสือได้ และสามารถจับมุ่งหมายของผู้ประพันธ์ได้ ก็จะได้อ่านว่า "อ่านหนังสือเป็น"

จากการให้ความหมายของนักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญทางการอ่าน ทั้งของต่างประเทศและไทย พอจะสรุปความหมายของการอ่านได้ว่า การอ่านเป็นการแปลความสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ใช้แทนคำพูดให้ได้ความหมายอย่างแจ่มชัดสมบูรณ์ สิ่งที่จะช่วยให้เข้าใจความหมายหรือตัวอักษรก็คือ ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านและในการอ่านแต่ละครั้ง ผู้อ่านจะมีการรับรู้คำ เข้าใจความหมาย และความต้องการที่จะสื่อความหมายของผู้เขียน สามารถ

จับใจความสำคัญและรวบรวมความได้รวดเร็วและถูกต้อง นั่นคือ ต้องคิดและมีปฏิกิริยาต่อสิ่งที่อ่าน ดังนั้นการอ่านมิใช่เป็นการรับรู้กันอย่างเดียว แต่จะมีกระบวนการคิดเกิดขึ้นด้วย

ในเรื่องความสำคัญของการอ่าน นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้กล่าวย้ำเสมอว่า การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต เพราะในชีวิตประจำวันของเราต้องเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการอ่านอยู่เสมอ การอ่านเป็นรากฐานสำคัญของการศึกษา และการอ่านมีความสำคัญต่อความเจริญก้าวหน้าทั้งของชีวิตและสังคมเป็นอย่างยิ่ง ผู้ที่มีประสิทธิภาพในการอ่านคืออ่านได้เร็ว และเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ตลอด นับว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูง (Tooze. 1957 : 6) โดยชี้ให้เห็นคุณค่าของการอ่านว่า กิจกรรมด้านการอ่านเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาตนเองทุก ๆ ด้าน ทั้งในวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ เพราะหนังสือย่อประกอบไปด้วยประสบการณ์ในชีวิตทั้งชีวิต และนับเป็นประสบการณ์ร่วมกันขั้นสูงสุดระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน การอ่านเป็นประสบการณ์พื้นฐาน และช่วยให้คนรู้จักแก้ปัญหาเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข และ การ์ลสัน (Carlson. 1971 : 3) ยังกล่าวว่า ในด้านความเป็นชาติที่มีอารยธรรม การที่ประชาชนมีจำนวนเปอร์เซ็นต์การอ่านออกเขียนได้สูง แสดงว่าประเทศนั้นเป็นชาติที่มีอารยธรรมสูง

ปัจจุบันสังคมกำลังมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การอ่านจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมาก เพราะถ้าเด็กไม่เข้าใจในการอ่าน ก็จะทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียน ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ทั้งในส่วนตัวผู้เรียนและประเทศชาติ ในด้านตัวผู้เรียนนั้นเมื่อการเรียนล้มเหลว ก็จะทำให้เกิดความเบื่อหน่าย วิตกกังวล หรือเกิดความท้อถอย ไม่อยากเรียนต่อไป แต่ถ้าเขามีความเข้าใจในการอ่าน เขาก็สามารถหาความรู้เพิ่มเติม และจะทำให้ประสบผลสำเร็จในชีวิตต่อไปได้ ถึงการวิจัยของ วิลเลียม (Williams. 1968 : 204) พบว่า การช่วยให้เด็กมีความเข้าใจในการอ่านเป็นอย่างดี จะเป็นการพัฒนาด้านศักยภาพ (Individual Potentiality) ซึ่งจะช่วยให้ประสบผลสำเร็จในชีวิต

การอ่านแต่ละวิชา ย่อมมีจุดมุ่งหมายและวิธีสอนที่ต่างกัน ดังที่ กาเย่ (Gagné. 1971 : 2 - 8) กล่าวว่า ถ้ารู้ลักษณะวิชาและวัตถุประสงค์ ก็ออกแบบการเรียนการสอนได้ เพราะว่าเนื้อหาของวิชาแต่ละอย่าง ใช้กลยุทธ์ในการสอนการวัดผลต่างกัน

ในเรื่องจุดมุ่งหมายในการอ่านและการสอนแต่ละวิชานั้น ได้มีผู้ศึกษาและรวบรวมไว้ดังต่อไปนี้

ไบเคิลลิส (Cleary. 1957 : 81 - 82 citing Michealis. 1956 : 321 - 335) ได้เขียนจุดมุ่งหมายเฉพาะของการอ่านในวิชาสังคมศึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อให้เกิดความรู้และความคิด
2. เพื่อให้ได้คำตอบปัญหา
3. เพื่อเรียนรู้สถานที่ต่าง ๆ ที่อยู่ไกลออกไป
4. เพื่อให้อ่านรู้ใจความกระจ่างแจ้ง และแก้ปัญหาได้
5. เพื่อให้อ่านรู้ใจเลือกอย่างฉลาดยิ่งขึ้น
6. เพื่อตรวจสอบความเห็นและข้อเสนอมโนของบุคคลอื่น
7. เพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

และในด้านการสอนอ่านวิชานี้ ดอร์สัน และ แบมแมน (Dawson and Bamman. 1959 : 194) กล่าวว่า การสอนอ่านสังคมศึกษาควรทำดังนี้

1. สอนศัพท์วิชาการทางสังคมศึกษา
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และแยกความสำคัญออกจากเนื้อเรื่อง
3. กำหนดและประเมินเนื้อหาวิชา
4. อ่านแผนที่ ตาราง และกราฟ
5. พัฒนานิสัยในการรำลึกเหตุการณ์ และ เหตุผลที่เกี่ยวข้องกัน
6. แยกความจริงออกจากความคิด

ส่วน ดีเชนท์ (Dechant. 1970 : 444) กล่าวถึงการสอนสังคมศึกษาว่าอย่างนี้
คือ

1. เรียกร้องความสนใจในเรื่องศัพท์ใหม่ และใช้ศัพท์ในเนื้อหาที่เหมาะสม
2. ใช้ภาพยนตร์และแผนภูมิ เพื่อสร้างสิ่งกับใหม่
3. ให้นักเรียนอ่านเพื่อวัตถุประสงค์บางอย่าง เช่น เพื่อตอบปัญหา

ตอบคำถาม วิเคราะห์สาเหตุ ทาชื่อเรื่อง ฯลฯ

4. กำหนดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นความคิดเชิงวิจารณ์และวิเคราะห์
5. ทดสอบและประเมินผลความสามารถในการอ่าน
6. ให้อ่านเฉพาะอย่างเพียงพอ เพื่อให้นักเรียนรู้จักวิธีอ่าน

สำหรับในวิชาวิทยาศาสตร์ อีวอล (Cleary. 1957 : 81 - 82 citing
Evaul. 1953 : 57) สรุปมุ่งหมายของการอ่านในแขนงวิทยาศาสตร์ว่า

1. เพื่อเพิ่มพูนศัพท์ และวลีเฉพาะทางวิทยาศาสตร์
2. เพื่อเพิ่มพูนทักษะในการทำความเข้าใจ
3. เพื่อให้เข้าใจภาษาสัญลักษณ์
4. เพื่อให้ได้รับความรู้เพิ่มเติม

ในเรื่องการสอนอ่านวิชาวิทยาศาสตร์นั้น บอนด์ และ แวกเนอร์ (Bond and
Wagner. 1966 : 261 - 270) กล่าวว่า ควรฝึกนักเรียนให้คุ้นเคยกับวิทยาศาสตร์ เพราะ
ปัจจุบันนี้เป็นยุควิทยาศาสตร์ และควรสอนให้เข้าใจโลกตามสภาพความเป็นจริงทางวิทยาศาสตร์
เพื่อเปรียบเทียบกับทฤษฎีที่เรียนมา และสรุปผลการทดลองว่า เป็นจริงตามทฤษฎีหรือไม่
นอกจากนี้ควรฝึกสังเกตสิ่งเร้า, คัดกรอง รู้จักตั้งปัญหา และใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ในการ
แก้ปัญหา ทั้งคำกล่าวของ สมิธ (Smith. 1963 : 75) ที่ว่า นักการศึกษาตระหนักว่า
เยาวชนในปัจจุบันและอนาคต ต้องสามารถเข้าใจ และตีความหมายทางเทคโนโลยีและ
วิทยาศาสตร์ ดังนั้น นักเรียนจึงต้องสนใจที่จะรู้วิธีอ่านวิทยาศาสตร์ด้วยความเข้าใจ ซึ่ง
จำเป็นจะต้องมีทักษะเฉพาะในการอ่านและจดจำแบบเฉพาะในการเรียนวิทยาศาสตร์

แมกคัลลัฟ สตรัง และ แทรกซ์เลอร์ (McCullough Strang and Traxler. 1960 : 75) กล่าวว่า สิ่งสำคัญที่สุดในการศึกษาวิทยาศาสตร์คือ ความสามารถในการแก้ปัญหา การอ่านวิทยาศาสตร์เพื่อให้ได้

1. ความสามารถในการแก้ปัญหา
2. ความสามารถที่จะจดจำปัญหานั้นไว้ในใจ
3. ความสามารถที่จะเข้าใจข้อความที่อ่าน

ในเรื่องคณิตศาสตร์ เลห์ (Cleary. 1957 : 81 - 82 citing Lehr. 1955 : 18) กล่าวว่า สำหรับการอ่านในวิชาคณิตศาสตร์นั้น มิได้มีจุดมุ่งหมายเพียงเพื่อให้ นักเรียนยอมรับในสิ่งที่ได้อ่านมาทุกอย่าง โดยไม่ข้อแย้ง แต่ควรจะอ่านด้วยความคิด คือ เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย และในการสอนอ่านนั้น เกรย์ และ รีส์ (Gray and Reese. 1957 : 397 - 398) กล่าวว่า ครูควรฝึกให้เด็กอ่านบททวนอย่างละเอียด และรู้จักตั้งคำถามด้วยตนเอง และควรชี้ให้นักเรียนเข้าใจในเรื่องต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์
2. เข้าใจความหมายทางคณิตศาสตร์
3. หัดอ่านให้เร็วขึ้น
4. หัดทำความเข้าใจศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับปริมาณ และคุณภาพ

กีแซนท์ (Dechant. 1970 : 445 - 446) ยังกล่าวว่า การอ่านคณิตศาสตร์ ต้องการให้นักเรียนเข้าใจสัญลักษณ์ใหม่ ๆ สามารถอ่านและคำนวณได้ อนุมาณได้ รู้จักแปลสูตร เป็นความสัมพันธ์ที่ตีความหมายได้ และควรเข้าใจนี้ ไม่จำกัดอยู่แต่ความเข้าใจเรื่อง นักเรียนควรได้รับการแนะนำในการอ่านคณิตศาสตร์ เป็นขั้น ๆ ซึ่งนักเรียนควรฝึกดังนี้

1. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
2. อ่านเพื่อจัดระเบียบ เรียงเรียงสิ่งที่ต้องการใช้
3. แปลสัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์และสูตร

4. อ่านเพื่อหาความสัมพันธ์ และแปลเป็นสมการ
5. วิเคราะห์สัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์และสูตร อย่าง ละเอียดระมัดระวัง
6. วิเคราะห์กราฟและรูป
7. ทำตามขั้นตอนการที่เฉพาะเจาะจง เช่น ศึกษาความหมายของคำ

หาปัญหา ใช้ข้อเท็จจริงพิสูจน์ปัญหา

8. วาดภาพปัญหาที่แทนด้วยภาพได้
9. ศึกษาความหมายของศัพท์ในคณิตศาสตร์ที่ตรงข้ามกับวิชาอื่น
10. เขียนสัญลักษณ์เฉพาะและตัวย่อ

ส่วนการสอนอ่านในวิชาวรรณคดีนั้น รัสเซล (Cleary. 1957 : 81 - 82 citing Russell. 1949 : 282 - 285) แนะนำไว้ว่า ควรจะตั้งจุดมุ่งหมายไว้ดังต่อไปนี้

1. เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์
2. เพื่อทำให้การจดจำของคนอื่น กลับมีชีวิตขึ้นใหม่และให้ประสบการณ์ใหม่

อีกครั้งหนึ่ง

3. เพื่อเพิ่มพูนความกระจ่างแจ้งภายใน (Insight) บุคลิกภาพของตนเอง
4. เพื่อให้ได้รับคุณค่าทางจริยธรรม
5. เพื่อให้เข้าใจปัญหาของคนอื่น
6. เพื่อเสริมสร้างความรักชาติของตน และรักษาความเป็นประชาธิปไตย

1.2 วิธีการอ่าน

การอ่านจะได้อรรถหรือไม่ว่างไรนั้นขึ้นอยู่กับวิธีอ่านซึ่งมีอยู่หลายวิธี และมีผู้นิยามแล้วว่าได้อรรถคือ เช่น วิธี SQ3R โรบินสัน (Robinson. 1961 : 29 - 30) ได้เสนอวิธีอ่านแบบนี้ซึ่งถ้าผู้อ่านนำปฏิบัติตามอย่างครบถ้วนก็จะทำให้ประสบผลสำเร็จในการอ่าน วิธีอ่านแบบนี้ประกอบด้วย

1. การสำรวจ (Survey) เป็นการกวาดสายตาไปตามหัวเรื่อง เพื่อหาจุดสำคัญของเรื่อง ถ้าหากมีการสรุปก็ให้อ่านบทสรุปก่อน วิธีนี้จะทำให้ผู้อ่านทราบแนวความคิดของเรื่องที่จะอ่านต่อไป

2. การตั้งคำถาม (Question) เป็นการตั้งคำถามกับตัวเองจากหัวข้อที่อ่านเกี่ยวกับความคิดสำคัญของเรื่อง เพื่อจะอ่านได้อย่างมีจุดมุ่งหมาย ในขณะที่อ่านก็พยายามตอบคำถามที่ตั้งไว้ให้ได้

3. การอ่าน (Read) อ่านเพื่อตอบคำถามที่ตั้งไว้ นั่นคือ อ่านโดยมีจุดมุ่งหมาย

4. การจดจำ (Recite) ทดสอบตนเองว่าตอบคำถามที่ตั้งไว้ได้หรือไม่ ถ้ายังตอบไม่ได้ ก็ให้อ่านกลับไปอ่านเรื่องใหม่ ขณะที่อ่านอาจจะจดความคิดของเรื่องที่อ่านลงในกระดานหรือรูปของโครงเรื่อง

5. การทบทวน (Review) เมื่ออ่านจบแล้วลองสำรวจว่าคุณสามารถจับจุดสำคัญของเรื่องได้ทุกจุดหรือไม่ สามารถจดจำเรื่องราวและจุดสำคัญของเรื่องได้เพียงใด โดยพยายามนึกทบทวนจุดสำคัญของเรื่องได้เพียงใด โดยพยายามนึกทบทวนจุดสำคัญเสียก่อน แล้วโยงความคิดมายังรายละเอียดของเรื่อง วิธี การอ่านแบบนี้จะทำให้นักเรียนอ่านเรื่องได้เข้าใจและจดจำเรื่องได้แม่นยำ

ฉวีลักษณ์ บุญะกาญจน (ฉวีลักษณ์ บุญะกาญจน 2525 : 6) ได้กล่าวถึงวิธีการอ่านไว้ดังนี้

ก่อนการอ่าน ควรอ่านอย่างคร่าว ๆ (overview) ในบทนั้น ๆ ที่ว่าด้วยคำนำและบทสรุป เพื่อพิจารณาว่า อะไรคือหัวใจสำคัญของ เนื้อหาที่จะอ่าน

เก็บความคิดในระหว่างการอ่าน ควรพิจารณาว่า ความคิดที่สำคัญ หรือเนื้อหาที่เป็นหัวใจของเรื่อง เนื้อหาที่สำคัญรองลงมา พยายามตั้งคำถามจากหัวข้อว่า หัวใจของเรื่องคืออะไร และเนื้อหาสำคัญประกอบคืออะไร

การอ่าน (reading) พยายามอ่านเพื่อตอบคำถามให้ได้ พิจารณาตัวอย่างว่า
ช่วยให้เกิดความกระจ่างหรือไม่ ตัวอย่างคำถามมักจะขึ้นด้วย ใคร อะไร ที่ไหน
เมื่อไร และทำไม

การระลึก (recall) ว่าที่อ่านผ่านไปแล้ว จำได้หรือเข้าใจมากน้อยเพียงใด
พยายามตอบคำถามโดยใช้ภาษาของตนเอง

การนึกคิด (reflect) ว่าเท่าที่อ่านไปแล้ว จะขยายความคิดออกไปยังความรู้เดิม
ได้อย่างไร ซึ่งจะก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์

การทบทวน (review) เป็นการช่วยให้ความรู้ที่อยู่ในสมองจึงควรทบทวนเป็นครั้ง
คราว ผู้อ่านจะเห็นว่าวิธีการอ่านแบบนี้ เป็นการช่วยเตือนผู้อ่านให้เกิดความรับผิดชอบใน
เวลาที่ต้องการอ่าน ทำให้การอ่านมีความหมายและได้ประโยชน์

นอกจากนี้ สัทธา พิณจุฑา (จิตติพันธ์ บุญะกาญจน 2525 : 9 อ้างอิง
มาจาก สัทธา พิณจุฑา 2520 : 195) ได้เสนอวิธีการอ่านไว้เป็นขั้น ๆ ดังนี้

1. สรรวจ ก่อนอื่นให้เปิดหนังสือดูคร่าว ๆ สารบัญ ดูหัวข้อเรื่อง
รายละเอียดของแต่ละตอน โครงภาพ แผนที่ แผนที่ แผนภูมิ ตารางต่าง ๆ ที่ประกอบ
ความรู้ และบทสรุป ทั้งนี้เพื่อจะได้เข้าใจว่า หนังสือที่อ่านนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับอะไรบ้าง
เป็นการทำความเข้าใจโดยกว้าง ๆ ท้าไป

2. อ่านและกลั่นกรอง เมื่อสำรวจหนังสือโดยทั่วถึงอย่างรวดเร็วแล้ว
ก็ลงมืออ่าน อาจจะตั้งแถบแรกเรียงตามลำดับไปจนจบ หรือจะเลือกอ่านเฉพาะบางบท
ที่สนใจเป็นพิเศษก็ได้ แต่ถ้าเป็นความรู้ใหม่ ควรอ่านตั้งแต่ต้น เพื่อให้ได้ความรู้ครบถ้วน
ขณะที่อ่านต้องพิจารณาว่า ข้อความใดสำคัญบ้าง ให้ขีดเส้นใต้ข้อความนั้น วิธีที่จะอ่านให้
เข้าใจได้ลึกก็คือ ให้นำตั้งคำถาม เช่น เปลี่ยนหัวข้อแต่ละตอนเป็นคำถาม เพื่อจะได้คิดค้น
หาคำตอบ คำตอบเหล่านี้เมื่อนำมารวบรวมกันเข้า ก็จะได้นิยายย่อของแต่ละตอน รวมเป็น
นิยายย่อของเล่ม

3. ทองจำ เมื่ออ่านจบแต่ละตอน แต่ละบทแล้ว ใจก็ใจความสำคัญและเนื้อเรื่องย่อไว้แล้ว ก็ต้องทองจำได้อย่างแม่นยำ ถ้าเป็นตำราที่มีสูตร เช่น สูตรเคมี สูตรคำนวณ หรือเกี่ยวกับถ้อยคำสำนวนภาษา ก็จดไว้ต่างหาก และทองจำต่างหาก ทองบ่อย ๆ จนจำได้ มิฉะนั้นการอ่านก็จะไม่มีประโยชน์ เพราะความจำทำให้เกิดความรู้ หากจำอะไรไม่ได้เลย ก็เท่ากับไม่มีความรู้เลย

4. ทบทวน ความจำจะยิ่งยืนนานขึ้น ก็ต่อเมื่อทบทวนอย่างสม่ำเสมอ สัปดาห์ละครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง ไม่ควรใช้เวลาสั้นเกินไป หรือมากเกินไป จะไม่ได้ประโยชน์ ทบทวนหัวข้อ ใจความสำคัญ เรื่องย่อ ศัพท์สำนวน ข้อยกเว้น ข้อสังเกต ข้อคิด และทบทวนตอบคำถาม

สำหรับตำราประวัติศาสตร์นั้น ถ้าอ่านไปเรื่อย ๆ จะได้รับความรู้และความเพลิดเพลิน แต่นั่นไม่ใช่วิธีที่จะเกิดการเรียนรู้ เพราะเนื้อหาวิชาประวัติศาสตร์ประกอบด้วยการค้นคว้าเรื่องราวต่าง ๆ ของบุคคล สังคม ประเทศชาติ เกี่ยวเนื่องไปถึงประเทศอื่น ๆ ราวกับเป็นตาข่ายโยง เกี่ยวข้องกันไปจนจบตอน ต่อจากนั้นจึงหันกลับมาพิจารณารายละเอียดเปรียบเทียบเหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกันในแต่ละยุคสมัย ผูกสืบสาวหาสาเหตุต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดเรื่องราวขึ้น อภิปราย หรือตีความที่กันในชั้นเรียนก็ได้

สำหรับตำราทางวิทยาศาสตร์นั้น ต้องอ่านให้เข้าใจข้อความเป็นตอน ๆ ทีละตอน จะใช้วิธีอ่านคลุมรวกเร็วอย่างอ่านประวัติศาสตร์ไม่ได้ เพราะต้องใช้สูตร (formula) ควบคู่ไปด้วย บางครั้งต้องอาศัยคู่มือทดลองปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ (laboratory) บางครั้งต้องอ่านไป ดูแผนภูมิ แผนผัง ภาพประกอบไป ถ้าอ่านแต่เรื่องไม่ดูภาพที่ประกอบ ก็อาจไม่มีความรู้อะไรเลย การอ่านหนังสือประเภทตำราวิทยาศาสตร์ ทางกล ช่างยนต์ ไฟฟ้า เกษตรกรรม ฯลฯ นั้นมีวิธีการคล้ายกัน ต้องหยุดอ่านเป็นตอน ๆ วิทยาการในแขนงวิทยาศาสตร์ มีความก้าวหน้ารวดเร็วมาก มีการเพิ่มเติมเปลี่ยนแปลงเนื้อหา สูตร ฯลฯ อยู่เสมอ ผู้อ่านในสาขานี้ จึงจำต้องติดตามความเคลื่อนไหวอย่างกระชั้นชิดจึงจะมีความรู้อย่างครบถ้วนและทันสมัยอยู่เสมอ

จากการเสนอแนะวิธีอ่านและการสอนอ่านของนักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่าน พอจะสรุปได้ว่า การสอนอ่านแต่ละวิธีนั้น ครูผู้สอนควรจะสอนให้เหมาะสมกับธรรมชาติของวิชาแต่ละอย่าง และในการสอนควรจะให้มีการอ่านอย่างละเอียดเป็นขั้นตอน เริ่มตั้งแต่ ชื่อเรื่องไปจนจบ และต้องป้องกันการจบบทีกเพื่อป้องกันการลืม มีการทบทวนบ่อย ๆ ถ้าผู้อ่านปฏิบัติได้ตามวิธีเหล่านี้แล้วก็ย่อมจะได้รับประโยชน์จากการอ่านอย่างสมบูรณ์

1.3 ความเข้าใจในการอ่าน

สิ่งที่นับได้ว่าเป็นหัวใจของการอ่านก็คือ ความเข้าใจในการอ่าน ดังที่ ทิงเกอร์ (Tinker, 1952 : 15) กล่าวว่า ความเข้าใจเป็นจุดหมายปลายทางของการอ่านทุกชนิด ความแจ่มแจ้งเพียงอย่างใดอย่างหนึ่งก็เพียงพอแก่การรวบรวมความคิดในสิ่งที่เราอ่าน เพราะถ้าสามารถเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้อย่างถูกต้องก็จะได้รับความรู้จากการอ่านอย่างเต็มที่ ฉะนั้นจึงควรที่จะฝึกฝนให้เด็กเรียนมีทักษะในการอ่านให้เข้าใจ

ดัลแมน และคนอื่น ๆ (Dallman and others. 1974 : 166) แบ่งระดับของความเข้าใจในการอ่านไว้สามระดับดังนี้คือ

1. ขั้นเข้าใจตามตัวอักษร (factual level) เข้าใจสิ่งที่ผู้แต่งกล่าวไว้ตรง ๆ
2. ขั้นตีความ (interpretative level) เข้าใจความหมายที่ผู้แต่งกล่าวไว้เป็นนัย
3. ขั้นประเมินค่า (evaluative level) ตัดสินคุณค่าของเรื่องที่เรารับรู้

ดีบัว และ ดัลแมน (Debour and Dallman. 1965 : 152 - 153) แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้คล้ายกัน แต่เขาได้เพิ่มขั้นอ่านอย่างสร้างสรรค์อีกขั้นหนึ่งดังนี้

1. ขั้นเข้าใจตามตัวอักษร (literal comprehension) รู้เรื่องราวที่เขียนไว้ จักว่าเป็นพื้นฐาน ผู้อ่านไม่ต้องใช้ความคิดหรือเหตุผลมากนัก

2. ขั้นตีความ (interpretation) ใช้ความคิดจากขั้นสามารถเข้าใจ
สิ่งที่ผู้เขียนกล่าวเป็นนัย และสามารถจะสรุป พิจารณาสาเหตุและผล โยงความสัมพันธ์
เหตุการณ์และเปรียบเทียบได้ เป็นต้น

3. ขั้นอ่านอย่างมีวิจารณญาณ (critical reading) เป็นขั้นรวบรวมความ
สามารถระดับ 1 และ 2 เข้าด้วยกัน และเพิ่มสมรรถภาพด้านการประเมินค่าเข้าไปด้วย

4. ขั้นอ่านอย่างสร้างสรรค์ (creative reading) เป็นขั้นนำความคิด
ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในสถานการณ์อื่น และรวบรวมความคิดของผู้เขียนเข้ากับความคิดที่ได้
จากการอ่านครั้งก่อน ๆ เกิดเป็นความคิดใหม่ ช่วยให้เห็นปัญหาได้หรือทำให้ทัศนะใหม่
แตกต่างไปจากเดิม

เกทส์ (Gates. 1947 : 358 - 374) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านควร
จะพิจารณาจากสิ่งต่อไปนี้

1. ชนิดของการอ่านเพื่อความเข้าใจซึ่งแบ่ง เป็นแปดประเภทดังนี้

1.1 การอ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญ หรือเก็บใจความโดยทั่วไป

1.2 การอ่านเพื่อศึกษารายละเอียดที่สำคัญ

1.3 การอ่านเพื่อศึกษาและจดจำคำแนะนำต่าง ๆ

1.4 การอ่านเพื่อคาดการณ์ล่วงหน้าว่า เรื่องจะดำเนินต่อไปอย่างไร

และจะจบอย่างไร

1.5 การอ่านเพื่อประเมินคุณค่าของ เรื่องที่อ่าน

1.6 การอ่านเพื่อสรุปความในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เรื่องย่อ และ

โครงเรื่อง

1.7 การอ่านเพื่อเปรียบเทียบ

1.8 การอ่านเพื่อจดจำเนื้อหาไปใช้

2. ปริมาณความสามารถในการอ่าน เด็กจะอ่านได้ดีเพียงไร มีความ
สามารถในการอ่านอย่างไร ขึ้นอยู่กับความสั้นยาวของ เรื่องที่อ่าน ความสามารถทาง

สติปัญญา และประสบการณ์ของการอ่าน ตลอดจนความยากง่ายของเรื่องที่อ่าน

3. ระดับความเข้าใจของการอ่าน ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เช่น ระดับสติปัญญา ความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจเรื่องศัพท์ที่อ่าน และวิธีการพิเศษเฉพาะตัวของแต่ละคน

4. ระดับความรวดเร็วในการเข้าใจสิ่งที่อ่าน ต้องอาศัยความเข้าใจศัพท์ ความสามารถในการนึกเห็นภาพในขณะที่ยังอ่าน

* การสอนอ่านเพื่อให้เข้าใจเนื้อเรื่องนั้น เป็นสิ่งที่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาควรจะได้รับฝึกเป็นอย่างยิ่ง และผู้สอนก็ต้องทราบถึงองค์ประกอบพื้นฐานของการอ่านเพื่อจะได้ฝึกให้นักเรียนมีทักษะการอ่านที่ถูกต้อง บอนด์ และ ทิงเกอร์ (Bond and Tinker, 1957 : 235) ได้พูดถึงองค์ประกอบพื้นฐานของการอ่านว่าประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. ความหมายของคำ (Word Meaning) การเข้าใจความหมายของคำเป็นทักษะพื้นฐานของการอ่าน หากนักเรียนรู้ความหมายของคำไม่เพียงพอ ก็จะไม่เข้าใจประโยค (sentence) อนุচ্ছেต (paragraph) และไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านได้

2. หน่วยความคิด (Thought Units) นักเรียนจะเข้าใจความหมายของประโยคได้ ก็ต่อเมื่อนักเรียนสามารถอ่านเป็นหน่วยความคิด คือรู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำ การอ่านทีละคำจะทำให้ไม่เข้าใจความหมาย

3. การเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension) นอกจากนักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายของคำและหน่วยความคิดแล้ว ยังจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ของคำและของหน่วยความคิดในประโยค ถ้าไม่สามารถมองเห็นสิ่งเหล่านี้ ก็จะอ่านไม่เข้าใจ

4. การเข้าใจอนุচ্ছেต (Paragraph Comprehension) นักเรียนจะเข้าใจอนุচ্ছেตได้ ก็ต่อเมื่อมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคอนุচ্ছেต ซึ่งเป็นเรื่องค่อนข้างยาก แต่ถ้านักเรียนขาดความสามารถทางคำนี้ นักเรียนก็อาจจะไม่เข้าใจเรื่องที่อ่านได้

5. การเข้าใจหน่วยที่ใหญ่ขึ้น (Comprehension of Larger Units)

นักเรียนจะเข้าใจเรื่องที่ยาวขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อนักเรียนสามารถจำลำดับของ เรื่องที่อ่านได้ และสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจตกับอนุเจต

เมื่อครูผู้สอนได้ทราบถึงองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการอ่านแล้ว ก็ควรจะดำเนินการฝึกเป็นขั้น ๆ เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน ซึ่งมีผู้เสนอแนะหลายท่านดังนี้

รัสเซล (Russell, 1961 : 283 - 287) ได้เสนอแนะการจัดกิจกรรมและประสบการณ์เพื่อให้เด็กเข้าใจเรื่องศัพท์อันเป็นสิ่งจำเป็นที่จะนำไปสู่การเข้าใจเนื้อเรื่องไว้ดังนี้

1. กิจกรรมทุกอย่างที่จัดขึ้น การสอดคล้องกับภูมิหลัง หรือประสบการณ์
ของนักเรียน

2. การใช้อุปกรณ์ประกอบ
3. การให้นักเรียนเห็นการใช้คำนั้น ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ
4. การอธิบายของครู
5. ครูอ่านหนังสือหรือเล่าเรื่องให้นักเรียนฟัง
6. อุปกรณ์ที่ใช้ควร เป็นอุปกรณ์ที่นักเรียนช่วยกันทำขึ้น
7. เน้นให้นักเรียนเกิดความคิดรวบยอดในคำนั้น
8. ให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการอ่านอย่างกว้างขวาง
9. การใช้พจนานุกรม
10. ให้นักเรียนศึกษาคำที่เป็นภาษาพูด
11. ให้นักเรียนได้ศึกษาคำโดยตรง

โก สวัสดิพาณิชย์ (โก สวัสดิพาณิชย์ 2505 : 110) ได้เน้นเกี่ยวกับการสอนศัพท์ไว้ว่า ครูต้องไม่ลืมว่า การให้นักเรียนรู้จักรูปและเสียงของคำเหล่านั้นไม่พอ ต้องให้นักเรียนรู้จักความหมายของคำนั้นด้วย เพื่อเป็นแนวทางที่นักเรียนจะนำเอา เสียงและรูปคำนั้นมารวมกับความหมาย ให้สัมพันธ์เป็นส่วนเดียวกัน

ในเรื่องความเข้าใจเนื้อเรื่องนั้น คอว์สัน (Dawson. 1959 : 177) ได้แนะ
แนวทางการอ่านดังนี้

1. สอนให้นักเรียนเข้าใจว่า กลุ่มคำ ประโยค และข้อความสั้น ๆ
2. ฝึกให้นักเรียนสามารถจับความคิดสำคัญได้ โดยการตั้งคำถามให้
นักเรียนคิดถึง เรื่องที่อ่านไปแล้วทั้งหมด เช่น เรื่องนี้เกี่ยวกับอะไร สอนว่าอย่างไร
3. ฝึกให้อ่านเพื่อสังเกตรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกัน โดยกำหนดให้อ่าน
และวิพากษ์วิจารณ์สิ่งที่อ่าน
4. ฝึกให้อ่านเพื่อคาดการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป หรือเพื่อแก้ปัญหา โดยการ
เล่าเรื่องแล้วทิ้งท้ายให้นักเรียนทายต่อไปว่า ต่อไปจะเป็นอย่างไร หรือดำเนินเรื่องให้
ถึงจุด ๆ หนึ่ง แล้วให้นักเรียนใช้ความคิดวิพากษ์วิจารณ์ หรือแก้ปัญหาเอง จะช่วยให้จับ
ความได้ดี
5. ฝึกให้อ่านโดยกำหนดให้หา ต้องการให้รู้เรื่องในบาง
- (6. ฝึกให้อ่านเพื่อให้จินตนาการเพิ่มขึ้น โดยให้ดูภาพหรือสิ่งที่ผ่าน
ประสาทสัมผัสทั้งห้า
7. ฝึกให้อ่านเพื่อทราบการจัดระเบียบ หรือแนวการลำดับความของผู้เขียน
ส่วน กอ สวัสดิ์พานิชย์ (กอ สวัสดิ์พานิชย์ 2505 : 152) เสนอแนะวิธีการ
อ่านเพื่อความเข้าใจดังนี้
1. ก่อนจะอ่านเรื่องใด ครูควรทำความเข้าใจร่วมกับนักเรียน หรือแนะนำ
ให้นักเรียนเข้าใจแจ่มแจ้ง เกี่ยวกับการวางวัตถุประสงค์ในการอ่าน
2. ค้นหาศัพท์ใหม่ และคำแปลศัพท์เหล่านั้น โดยส่งเสริมิให้ใช้พจนานุกรม
3. เมื่ออ่านจบข้อความจบตอน ครูกับนักเรียนควรช่วยกันตีความหมายให้
แจ่มแจ้ง และครูควรใช้คำถาม เพื่อแนะให้นักเรียนคิด
4. อธิบายข้อความจบตอน ยุ่งยาก ครูควรใช้แผนที่ แผนภูมิ รูปภาพ ฯลฯ

5. เพื่ออ่านเรื่องใจจบ ครูควรให้นักเรียนคิดทบทวนเหตุการณ์ หรือ ใจความสำคัญที่อ่านมา

6. เพื่อมีโอกาสเมื่อใด ครูให้นักเรียนทดสอบความรู้ที่ได้จากการอ่าน เป็นการสอนให้นักเรียนได้คิดค้น แก้ปัญหา อันจะทำให้นักเรียนเฉลียวฉลาด และใช้ความคิดอย่างมีหลักเกณฑ์มากขึ้น

เมื่อครูได้ดำเนินการฝึกบ่อย ๆ เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านทั้งด้าน ศัพท์และเนื้อเรื่อง นักเรียนย่อมมีคุณสมบัติของผู้ที่มีความเข้าใจในการอ่าน ซึ่ง กรีนวูด บุญยวัฒน์ (กรีนวูด บุญยวัฒน์ 2517 : 8) ได้อธิบายว่า ความเข้าใจในการอ่านจะต้องมีความสามารถต่อไปนี้

1. เข้าใจเรื่อง เป็นส่วนรวมได้ถูกต้อง
2. จับใจความสำคัญหรือความสำคัญของผู้เขียนได้
3. แยกแยะออกได้ว่า ตอนไหนเป็นส่วนขยายของใจความสำคัญ หรือ ตอนไหนเป็นรายละเอียดปลีกย่อย สามารถมองเห็นความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับระหว่างใจความสำคัญหรือประเด็นสำคัญของแต่ละตอน ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านประมวลความคิดของผู้เขียนเข้าด้วยกันได้
4. ตอบคำถามหรือปัญหาเข้ากับเรื่องราวที่อ่านได้ หนังสือบางเล่มจะมี ข้อทดสอบเพื่อวัดความเข้าใจ หรือคำถามท้ายบทหรือท้ายเล่ม ผู้อ่านสามารถที่จะทำได้เพื่อ ทดสอบความเข้าใจ
5. สรุปเรื่องและจัดลำดับเรื่องราวที่อ่านได้ด้วยตนเอง
6. ปฏิบัติตามได้ เช่น เพื่ออ่านเรื่องการทำเครื่องบินจำลองแล้ว สามารถ ทำตามขั้นตอนต่าง ๆ ได้ถูกต้อง แสดงว่าผู้อ่านเข้าใจคำอธิบาย
7. ประเมินผลการอ่านของตนเองได้ว่าดีหรือไม่ดีอย่างไร สามารถติชม ได้ด้วย

ฮอฟเนอร์ และ จอลลี (Hafner and Jolly. 1972 : 147) ได้สรุปว่า เราจะสามารถประเมินผลได้ว่าคุณอ่านเข้าใจมากน้อยเพียงใด โดยดูจากความสามารถตามลำดับดังนี้

1. ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและรายละเอียดต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้
2. เข้าใจคำที่แรง สามารถปฏิบัติตามคำที่แรงหรือคำแนะนำที่เขียนอธิบาย

ไว้ได้ถูกต้อง

3. จดจำและสามารถบรรยายสิ่งที่ได้อ่านเป็นคำพูดของตัวเองได้
4. ลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวที่อ่านได้ถูกต้อง
5. แยกได้ว่ารายละเอียดตอนไหนสำคัญ ตอนไหนไม่สำคัญ
6. บอกได้ว่า ตัวอย่างหรือคำอธิบายประกอบต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับ

เนื้อความสำคัญตอนไหน อย่างไร

7. บอกได้ว่าประโยคไหนเป็นประโยคแสดงเนื้อความสำคัญ (Topic Sentence) หรือใจความสำคัญของเรื่อง (Main Ideas) คืออะไร
8. บอกได้ว่าเนื้อหา (Content) ของสิ่งที่อ่านมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในบทความอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างไร

9. แสดงข้อสรุปของบทความที่อ่านอย่างถูกต้อง
10. บอกได้ว่าในการเขียนบทความที่อ่านนั้น ผู้เขียนใช้กลวิธีอะไรในการจัดเรียบเรียง เช่น ระยะเวลา (Time) สถานที่ (Space) หรือสาเหตุและผล (Cause - Effect) เป็นต้น

11. บอกได้ว่าอะไรคือความหมายที่ซ่อนเร้น (Connotation) หรือความหมายที่ไปได้แสดงไว้ตรง ๆ (Implied Meaning) ในบทความประเภทวรรณกรรม

12. บอกได้ว่าเรื่องที่อ่านเป็นน้ำเสียง (Tone) หรืออารมณ์ (Mood) อย่างไร

13. บทกวีตบประสงคในการเขียนซึ่งผู้เขียนไม่ได้บอกไว้ตรง ๆ
ได้

14. บทกวีวาทอนไหญ่ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ (Symbolism) ถ้อยคำ
เปรียบเทียบ (Figurative Language) หรือเครื่องมือทางภาษาอื่น ๆ (Other Subtle
Language Devices) อย่างไร และมีความหมายอย่างไร

ชวาล แพร์ทกุล (ชวาล แพร์ทกุล 2520 : 134 - 135) ได้กล่าวถึง
คุณสมบัติของผู้ที่ศึกษาเข้าใจในการอ่านดังนี้

1. รู้ความหมายและรายละเอียดย่อย ๆ ของเรื่องนั้นมาก่อนแล้ว
2. รู้ความเกี่ยวข้องของความสัมพันธ์ระหว่างชิ้นความรู้อยู่ ๆ เหล่านั้น
3. สามารถอธิบายสิ่งเหล่านั้นได้ทวยภาษาของตนเอง
4. เมื่อขบสิ่งอื่นใด ที่มีสภาพการณ์เกี่ยวข้องกับที่เคยเรียนมาแล้ว ก็สามารถ
ตอบและอธิบายได้

ความเข้าใจสามารถแสดงออกได้ดังนี้

1. การแปลความ (Translation) คือ สามารถแปลความหมายของ
สิ่งต่าง ๆ ได้ โดยแปลตามลักษณะ และนัยของเรื่องราว ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้อง และ
ใช้ได้สำหรับเรื่องราวนั้นโดยเฉพาะ
2. การตีความ (Interpretation) คือ สามารถจับความสัมพันธ์ระหว่าง
ชิ้นส่วนย่อย ๆ ของเรื่องนั้น จนสามารถนำมากล่าวแบบหนึ่งได้
3. การขยายความ (Extrapolation) คือ ความสามารถขยาย
ความหมาย และนัยของเรื่องนั้น ให้กว้างไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้

2. ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

เดวิดสัน (Davidson, 1971 : 6273 - A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคำถามของครู กับคำตอบของนักเรียน ในขณะที่มีกิจกรรมการอ่านแบบธรรมชาติ และแบบให้ใช้ความคิด ในขณะที่อ่าน ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนอ่านโดยถูกวิธีให้คำตอบที่สมเหตุสมผล มีแนวโน้มที่จะตอบคำถามในรูปความคิดเชิงวิจารณ์ และพอใจที่จะแสดงความคิดเห็นของตนออกมา ส่วนนักเรียนที่เรียนการอ่านแบบธรรมชาติ ไม่ค่อยใช้ความคิดที่ลึกซึ้งนัก และมีแนวโน้มที่จะตอบคำถามแบบไม่มีความคิดเชิงวิจารณ์ อีกทั้งไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นของตนออกมา

ฟิตซ์แพทริก (Fitzpatrick, 1970 : 2789 - A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนอ่านที่มีประสิทธิภาพสำหรับเด็ก ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการอ่านข้ามคำ และการอ่านอย่างเจาะจง (Skimming and scanning) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 10 และ 11 จำนวน 131 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองให้ฝึกอ่านโดยใช้แบบฝึกสำหรับอ่านข้ามคำโดยเฉพาะ ยาว 40 หน้า และแบบฝึกเพิ่มความเร็วในการอ่านอีก 42 บท ซึ่งเป็นการฝึกทักษะต่าง ๆ กัน เช่น การเคลื่อนสายตา การอ่านข้ามคำเพื่อหาข้อเท็จจริง หรือคำตอบบางประการ การสำรวจหนังสือและหัวข้อที่สำคัญ การอ่านสารบัญ การใช้ดัชนี การอ่านคำถวมนำเพื่อช่วยในการอ่าน การอ่านข้อความที่ไม่สำคัญ การอ่านโดยมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แน่นอน การจำเรื่องที่อ่าน การอ่านข้ามกราฟ และตารางต่าง ๆ รวมทั้งการอ่านข้ามคำเพื่อจับใจความสำคัญ เป็นต้น ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนตามหลักสูตรปกติ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า กลุ่มทดลองอ่านได้เร็วกว่า และเข้าใจดีกว่ากลุ่มควบคุมที่ระดับนัยสำคัญ .05

มอสลีย์ (Mosley, 1978. 3427 - A) ทำการศึกษาทักษะการอ่านควยควายผิดพลาดในการให้เหตุผล (reasoning fallacies) โดยเปรียบเทียบเด็กที่อยู่ในสภาพสังคมและเศรษฐกิจต่ำ (nondisadvantage) กับเด็กที่อยู่ในสภาพสังคมและเศรษฐกิจไม่ต่ำ

(disadvantaged) โดยทดลองกับเด็ก 200 คน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในเกรด 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาในรัฐคาโรไลนาเหนือ 2 โรงเรียน จากโรงเรียนตัวเมือง 1 โรงเรียน และจากชนเมือง 1 โรงเรียน โดยที่เด็กทั้งสองกลุ่มมีระดับการอ่านเท่ากัน มอสเลย์ เลือกลักษณะความผิดพลาดในการให้เหตุผลเชิงนิยามการศึกษา คือ ความผิดพลาดที่สืบเนื่องมาจากสิ่งที่เหมือนกัน ข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง การที่หักเอาว่าเหมือนกัน ต้นตำรับที่ผิด การเลือกทางใดทางหนึ่ง การสับสนระหว่างส่วนย่อยกับส่วนรวม และการชักเย่อในตัวเอง ผลการทดลองทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

เซวาร์น เกิดเพทางค์ (เซวาร์น เกิดเพทางค์ 2524 : 49) ทดลองเปรียบเทียบการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยการใช้แบบฝึกกับไมใช่ พบว่านักเรียนที่เรียนการอ่านโดยใช้แบบฝึก มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บุญเรือน ศิริมงคล (บุญเรือน ศิริมงคล 2517 : 55) ได้วิจัยการอ่านเรื่องภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยของนักเรียนจากการอ่านแบบทดสอบประเภทแปลความ คือความ และขยายความยังไม่ดีนัก
2. คะแนนการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยของนักเรียนจากแบบทดสอบทั้งสามแบบ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเป็นส่วนใหญ่
3. คะแนนการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยของนักเรียนจากแบบทดสอบทั้งสามแบบ กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเป็นส่วนใหญ่

ปรียก จันทโรจน์ (ปรียก จันทโรจน์ 2522 : 51) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ และไมใช่แบบฝึกหัดเสริมทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาวิทยาเขตเทคนิคธนบุรี ผลการวิจัยปรากฏว่า สัมฤทธิ์ผลทางการอ่านระหว่างกลุ่มทดลอง

และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีพัฒนาการอ่านดีขึ้น

สุปรียา มาลากาญจน์ (สุปรียา มาลากาญจน์, 2523 : 31) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างใช้วิจารณญาณก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการอ่านอย่างใช้วิจารณญาณในระดับประกาศนียบัตรการศึกษาระดับสูง ผลการวิจัยปรากฏว่านักศึกษาที่ได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ มีความสามารถในการอ่านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มารศรี ชวลิต (มารศรี ชวลิต 2518 : 25) ได้วิจัยเกี่ยวกับการสอนอ่านในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะประกอบการสอน มีพัฒนาการด้านความสามารถในการอ่านก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 และในปีเดียวกันนี้ผู้วิจัยเรื่องเกี่ยวกับ มารศรี ชวลิต อีก 4 คน คือ พูนพงษ์ งามเกษม (พูนพงษ์ งามเกษม 2518 : 23) มลวิภา กมลพรวัฒนา (มลวิภา กมลพรวัฒนา 2518 : 27) วณิกา ภักติธากิ (วณิกา ภักติธากิ 2518 : 30) และ เขาวมาลย์ สุธออุทม (เขาวมาลย์ สุธออุทม 2518 : 27) แต่เปลี่ยนระดับชั้นที่วิจัยให้ต่างกันคือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 และ 7 ตามลำดับ ผลการวิจัยของทั้งสี่คนพบว่า พัฒนาการทางความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนการทดลองกับหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 และพัฒนาการทางความสามารถในการอ่านของกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 แ่งงานวิจัยของ พูนพงษ์ งามเกษม พัฒนาการทางความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01

ทวีศักดิ์ ญาณประทีป (ทวีศักดิ์ ญาณประทีป 2514 : 85) ศึกษาเกี่ยวกับ

การสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดราชบุรี พบว่า ครูมีปัญหา และ
 ของการสิ่งต่อไปนี้มากที่สุด คือ

1. คู่มือครูเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาไทย
2. แบบฝึกหัดเสริมทักษะ
3. หนังสืออ่านประกอบความรู้ของครูและนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวมาแล้ว ทำให้ทราบว่า การอ่านเป็น
 ทักษะที่สำคัญที่สุด เพราะนักเรียนต้องใช้การอ่านในการเรียนรู้ทุกอย่าง และในการดำเนิน
 ชีวิตประจำวันจะต้องมีการเกี่ยวข้องกับการอ่านอยู่ตลอดเวลา ครูจึงควรที่จะฝึกให้นักเรียนมี
 ทักษะในการอ่านให้มาก และโดยเฉพาะในระดับมัธยมซึ่งมีการแสดงออกด้านการอ่านมากขึ้น
 เด็กในวัยนี้จะมีอายุอยู่ระหว่าง 13 - 14 ปี ซึ่ง วิชัย วงษ์ใหญ่ (วิชัย วงษ์ใหญ่
 2521 : 35 - 36) กล่าวว่า เด็กวัยนี้ มีความเจริญเติบโตทางสมอง มีความคิด
 มีเหตุผล เหมือนกับผู้ใหญ่ และเป็นวัยที่พัฒนาการด้านการอ่านกำลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และ
 สิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านเพิ่มขึ้นก็คือ แบบฝึกหัดเสริมทักษะ ซึ่งเป็นอุปกรณ์
 ที่คืออย่างหนึ่ง ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปณัยชนิกลีอก
 ทอบ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียน โดยศึกษาทดลองกับนักเรียนใน
 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนพิทยธรรมาคาร จังหวัดระนอง

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนการอ่านโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปณัยชนิกลีอกทอบ
 มีความสามารถในการอ่าน สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียน
 ภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์
2. นักเรียนในกลุ่มทดลอง ที่เรียนการอ่านโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะประกอบ
 มีความสามารถในการอ่านหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง

3. นักเรียนในกลุ่มควบคุม ที่เรียนการอ่านโดยใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทย
ชุดทักษะขั้นต้นฯ ท.305 มีความสามารถในการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างและการสุ่ม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 โรงเรียนพิชัยรัตนการ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง มีจำนวน 77 คน

วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายแบบจับสลากมาสองห้องเรียน จากนักเรียนทั้งหมดแปดห้องเรียน แล้วจับสลากอีกครั้งหนึ่ง เพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จำนวนคนในกลุ่มทดลองมี 37 คน จำนวนคนในกลุ่มควบคุมมี 40 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีสองอย่างคือ

2.1 แบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2.2 แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple choice Exercises) ตามลำดับเรื่องที่สอน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.2.1 ศึกษาความรู้เกี่ยวกับทักษะการอ่านจากหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ

2.2.2 ศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 เอกสารประกอบหลักสูตร หนังสือแบบเรียน และแผนการสอนภาษาไทย

2.2.3 ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบที่ดี จากหนังสือวิธีสร้างและวิเคราะห์ข้อสอบของ วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2518 : 20 - 37) หนังสือเทคนิคการวัดผลของ ชวาล แพร์ทกุล (ชวาล แพร์ทกุล 2516 : 152 - 154) หนังสือเทคนิคการเขียนข้อทดสอบของ ชวาล แพร์ทกุล (ชวาล แพร์ทกุล 2520 : 11 - 402) หนังสือการวัดผลและการประเมินผลการศึกษาของ อนันต์ ศรีโสภา (อนันต์ ศรีโสภา 2520 : 126 - 130) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ

2.2.4 ทำการวิเคราะห์เนื้อหาอย่างละเอียด แล้วสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตรตามเนื้อหาวิชาที่น่าพาทดลองสอน

2.2.5 สร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบให้สอดคล้องตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร โดยมีตัวเลือกว่าตัวเลือก และนำแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นนี้ไปให้อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการควบคุมปฏิบัติงานพิจารณาแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นว่าสอดคล้องกับเนื้อหาในหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์หรือไม่ ซึ่งเป็นการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรง รวมทั้งตรวจสอบความชัดเจนของข้อความ ตลอดจนส่วนภาษาที่ใช้พร้อมกับทำการปรับปรุงแก้ไข

2.2.6 นำแบบฝึกหัดเสริมทักษะที่ได้ตรวจสอบเนื้อหาความเที่ยงตรงแล้วไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตอนภาคปลาย ปีการศึกษา 2525 จำนวน 112 คน ของโรงเรียนพิทยัธินาคาร อำเภอเมือง จังหวัดระนอง โดยให้คะแนนข้อที่นักเรียนตอบถูก ข้อละ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบ ไม่ให้คะแนน เมื่อตรวจและรวมคะแนนของแบบฝึกหัดเสริมทักษะทุกฉบับแล้ว จึงวิเคราะห์ความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบฝึกหัดเสริมทักษะแต่ละข้อ โดยใช้วิธีวิเคราะห์ข้อทดสอบตามเทคนิคกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ 27 % แล้วหาความยากง่ายและอำนาจจำแนก จากตารางสำเร็จรูปของ จุง เทห์ ฟาน (Fan, 1952 : 3 - 32) เลือกข้อที่มีความยากง่ายระหว่าง

.20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไปไว้ แล้วปรับปรุงข้อที่มีค่าไม่ได้ตามเกณฑ์กำหนด

2.2.7 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบทั้งเจ็ดฉบับ โดยใช้สูตร $KR - 21$ (Ferguson, 1971 : 367) และหาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานโดยใช้สูตร SE_{meas} (Guilford, 1956 : 441) ค่าสถิติต่าง ๆ ของแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบได้แสดงไว้ในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ จาก

สูตร $KR - 21$ และความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน จากสูตร $SE_{meas} = S_x \sqrt{1 - r_{tt}}$

แบบฝึกหัด	จำนวนข้อ	ค่าความเชื่อมั่น	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
1. สัมผัสเจ้าแห่งโม	19	.72	± 1.96
2. ภาพยนตร์เครื่องควหาวน และวากยงานนักกฤษฎ	18	.70	± 1.89
3. เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน ตอนพลายแก้วแต่งงานกับนางพิม	21	.54	± 2.18
4. ความสัตย์สุจริต	18	.73	± 1.94
5. ความเพียร	16	.69	± 1.82
6. ความมัธยัสถ์	16	.65	± 1.84
7. โคลงโลกนิติ	22	.73	± 2.21

จากตาราง 1 แสดงว่าแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง 6 ฉบับ ยกเว้นฉบับที่ 3 ที่มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง แต่ก็ถือว่านำไปใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยได้

3. รูปแบบของการทดสอบ และวิธีดำเนินการทดลอง

3.1 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research)

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย Randomized Control Group Pretest Posttest Design ดังรูปแบบตารางข้างล่างนี้

ตาราง 2 รูปแบบการทดลอง

Group	Pretest	Treatment	Posttest
R E	T ₁	X ₁	T ₂
R C	T ₁	X ₂	T ₂

E หมายถึง กลุ่มทดลอง (Experimental Group)

C หมายถึง กลุ่มควบคุม (Control Group)

X₁ หมายถึง การสอนที่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ

X₂ หมายถึง การสอนที่ใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทย
ชุดทักษะสัมพันธ์

T₁ หมายถึง การสอบก่อนที่จะทำการทดลอง (Pretest)

T₂ หมายถึง การสอบหลังการทดลองแล้ว (Posttest)

3.2 การดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามลำดับขั้นดังนี้

3.2.1 ทำการทดสอบก่อนการเรียน (Pretest) กับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐาน ของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

3.2.2 ทำการสอนแต่ละกลุ่ม โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเอง ใช้ระยะเวลาในการสอนเท่ากัน เป็นเวลา 27 คาบ โดยสอนในชั่วโมงเรียนตามตารางสอนปกติของนักเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 เนื้อหาวิชา อุปกรณ์การสอนและวิธีสอนเหมือนกันทั้งสองกลุ่ม แต่เมื่อจบเนื้อหาในแต่ละบทแล้ว กลุ่มทดลองทำแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยเลือกตอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการวิเคราะห์หลักสูตร ส่วนกลุ่มควบคุมทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนในหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์

3.2.3 หลังการสอนเสร็จสิ้นแล้ว วัดความสามารถในการอ่านทั้งสองกลุ่มอีกครั้ง (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถในการอ่านฉบับแก้ไข

4. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

4.1 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

4.1.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน

4.1.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ

ใช้สูตร KR - 21

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\bar{X}(n - \bar{X})}{nS^2} \right\}$$

r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบฝึกหัดเสริมทักษะ
n	แทน	จำนวนข้อของแบบฝึกหัดเสริมทักษะ
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากแบบฝึกหัดเสริมทักษะทั้งฉบับ
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนแบบฝึกหัดเสริมทักษะทั้งฉบับ

(Ferguson. 1971 : 368)

4.1.3 ทดสอบความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด ใช้สูตร

$$SE_{meas} = S_x \sqrt{1 - r_{tt}}$$

(Guilford. 1956 : 441)

SE_{meas}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด
S_x	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบฝึกหัดเสริมทักษะ
r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบฝึกหัด

4.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

4.2.1 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า "นักเรียนที่เรียนการอ่านโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบประกอบการสอน มีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียน" ใช้สถิติ ANCOVA ดังรูปแบบการวิเคราะห์ในตาราง 3

ตาราง 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนรวม

แหล่งตัวแปร	SS'	df	MS'	F
ระหว่างกลุ่ม	B _{adj}	k - 1	MS _{Badj}	MS _{Badj} '
ภายในกลุ่ม	S _{adj}	n - k - 1	MS _{Sadj}	MS _{Sadj} '
รวม	T _{adj}	n - 2		

เมื่อ	SS'	แทน	ผลรวมกำลังสองของคะแนนที่ปรับค่าแล้ว
	MS'	แทน	ค่าคะแนนความแปรปรวนที่ปรับค่าแล้ว
	df	แทน	ค่าตัวแปรอิสระ
	B _{adj}	แทน	คะแนนระหว่างกลุ่มที่ปรับค่าแล้ว
	S _{adj}	แทน	คะแนนภายในกลุ่มที่ปรับค่าแล้ว
	T _{adj}	แทน	ผลรวมของคะแนนที่ปรับค่าแล้ว
	k	แทน	จำนวนกลุ่มทดลอง

(อังกฤษ สายยท 2523 : 124 - 127)

4.2.2 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า "นักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ มีความสามารถในการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง" ใช้สูตร t - test แบบ Dependent Sample ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}}$$

เมื่อ D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
 n แทน จำนวนคู่
 (ชุกรี วงศ์รัตน์ 2523 : 97)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกันในการอ่านผลวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ และอักษรย่อที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิจัยต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
D	แทน	ผลรวมคะแนนความแตกต่างของการทดสอบก่อนและหลัง การทดลอง
D^2	แทน	ผลรวมคะแนนความแตกต่างของการทดสอบก่อนและหลัง การทดลอง แต่ละตัวยกกำลังสอง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
SS	แทน	ผลรวมกำลังสองของคะแนนที่ได้รับค่าแล้ว
df	แทน	ค่าของหางเป็นอิสระ
MS	แทน	ค่าคะแนนการแปรปรวนที่ปรับคะแนนแล้ว
B_{adj}	แทน	คะแนนระหว่างกลุ่มที่ปรับค่าแล้ว
S_{adj}	แทน	คะแนนภายในกลุ่มที่ปรับค่าแล้ว
T_{adj}	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้ง สองที่ปรับค่าแล้ว
K	แทน	จำนวนกลุ่มทดลอง
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
p	แทน	ระดับความนัยสำคัญ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ผลและแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอตามลำดับดังนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ท. 305

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและความแปรปรวนของคะแนนความสามารถในการอ่านของทั้ง 2 กลุ่ม หลังการทดลอง ดังได้แสดงไว้ในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ยและความแปรปรวนของคะแนนความสามารถในการอ่าน ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2
กลุ่มทดลอง	37	24.54	16.81
กลุ่มควบคุม	40	19.80	15.91

จากตาราง 4 จะเห็นว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม โดยทั้ง 2 กลุ่ม มีคะแนนความแปรปรวนใกล้เคียงกัน คือ นักเรียนในแต่ละกลุ่มทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถเกาะกลุ่มกัน

เพื่อให้เห็นว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองแตกต่างจากนักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ผู้วิจัยจึงได้นำคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มาเปรียบเทียบกัน โดยใช้วิธีการทางสถิติ ANCOVA ได้ผลดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ท. 305 หลังการทดลอง โดยใช้คะแนนจากการทดสอบก่อนเรียนเป็นตัวแปรร่วม

แหล่งข้อมูล	SS'	df	MS'	F
ระหว่างกลุ่ม	48.09	1	48.09	6.13 *
ภายในกลุ่ม	580.16	74	7.84	
รวม	628.25	75		

$$* P < .05 \quad F(df \ 1, \ 74) \text{ ที่ } \infty .05 = 3.96$$

จากตาราง 5 จะเห็นว่าคะแนนความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดย
ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปณัยชนิคเลือกตอบ และนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดตาม
หนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ พ. 305 เปรียบกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อดูคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านหลังการทดลองจาก
ตาราง 4 แล้ว จะเห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม นั่นคือ
นักเรียนในกลุ่มทดลองซึ่งเรียนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความ
สามารถในการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งเรียนโดยใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียน
ภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ พ. 305

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้ แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปณัยชนิคเลือกตอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัด

ผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลอง
ก่อนและหลังการทดลอง ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปณัยชนิคเลือกตอบ มา
เปรียบเทียบกันโดยใช้วิธีการทางสถิติ t - test ได้ผลดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านของกลุ่ม
ทดลองก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ

คะแนน	N	$\bar{X}$	S^2	D	D^2	t
ก่อนการทดลอง	37	19.76	9.58	177	1,319	8.03**
หลังการทดลอง	37	24.54	16.81			

**

$$p < .01$$

$$t (df = 40, \alpha .01) = 2.423$$

จากตาราง 6 จะเห็นว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ท. 305 ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัด

ผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลัง การใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ท. 305 มาเปรียบเทียบกันโดยใช้วิธีการทางสถิติ t -test ได้ผลดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ท. 305

คะแนน	N	$\bar{X}$	S^2	D	D^2	t
ก่อนการทดลอง	40	19.13	14.57	27	349	1.47
หลังการทดลอง	40	19.80	15.91			

$$p > .05$$

$$t (df = 40, \alpha = .05) = 1.684$$

จากตาราง 7 จะเห็นว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์หลังการทดลองและก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะการอ่านแบบปรนัยชนิดเลือกตอบที่จะส่งผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิชัยรัตนาคาร อำเภอเมือง จังหวัดระนอง โดยกำหนดจุดมุ่งหมาย และวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยการใช้อยู่แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ กับที่เรียนโดยการใช้อยู่แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ท.305
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างและการสุ่ม
 - 1.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 โรงเรียนพิชัยรัตนาคาร อำเภอเมือง จังหวัดระนอง จำนวน 77 คน
 - 1.2 วิธีสุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายแบบจับฉลากมาสองห้องเรียน จากนักเรียนทั้งหมดแปดห้องเรียน แล้วจับฉลากอีกครั้งหนึ่ง เพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีสองอย่าง คือ

2.1 แบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2.2 แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice Exercises) ตามลำดับเรื่องที่เรียน คือ สมเด็จเจ้าพระยา ทรัพย์เกษม เครื่องการหวานและว่าควงงานนักชดถุญ์ เสภาขุนช้างขุนแผน ตอนพลายแก้วแต่งงานกับนางพิม บทบรมจรียา เรื่องความสัมพันธ์สุจริต ความเพียร ความมัธยัสต์ โศลกโลกนิติ โดยสร้างให้สอดคล้องตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร ปีตัวเลือกห้าตัวเลือก และนำแบบฝึกหัดเสริมทักษะที่สร้างขึ้นนี้ไปให้อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ และกรรมการควบคุมปฏิญานัพธ์พิจารณาแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้น เป็นการตรวจสอบคุณภาพก่อนวางเพียงครั้ง รวมทั้งตรวจสอบความชัดเจนของข้อความ ตลอดจนส่วนวนภาษาที่ใช้ พร้อมกับทำการปรับปรุงแก้ไข หลังจากปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้ว จึงนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2525 โรงเรียนพิชัยรัตนการ จังหวัดระนอง เพื่อหาความยากง่าย และอำนาจจำแนก โดยใช้เทคนิค 27 % ของ จุง เทห์ ขาน และหาความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR - 21 (Kuder Richardson 21)

3. การดำเนินการทดลอง

3.1 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย Randomized Control Group Pretest Posttest Design

3.2 นำแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ก่อนการทดลอง

3.3 คำนึงการสอบกับตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยผู้วิจัยตนเอง ให้อ่านเนื้อหาในการสอนเหมือนกัน แต่กลุ่มทดลองนั้น หลังจากจบบทเรียน ให้นำแบบฝึกหัดเสริมทักษะ แบบปรนัยชนิดเลือกตอบที่สร้างขึ้น ส่วนกลุ่มควบคุมทำแบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนท้ายบท

3.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านฉบับเก็บ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มอีกครั้ง หลังการสอนเสร็จสิ้นแล้ว

3.5 ตรวจสอบผลจากแบบทดสอบ แล้วนำมาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง โดยใช้สถิติ ANCOVA

4.2 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ t - test

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ สูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ท.305 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความสามารถในการอ่านของกลุ่มทดลอง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มควบคุม หลังการทดลองสูงกว่า
ก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัย ผู้วิจัยอภิปรายตามลำดับดังนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยการใช้
แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปณิธานเลือกตอบ กับนักเรียนที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกหัดตาม
หนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ท. 305

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้
แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปณิธานเลือกตอบแตกต่างจากนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนโดย
การใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ท. 305 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านโดยส่วนรวมสูงกว่า
นักเรียนกลุ่มควบคุม ซึ่งเมื่อไปตามสมบัติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกหัดเสริมทักษะ
ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มความสามารถในการอ่านได้ ฉะนั้นแบบฝึกหัด
เสริมทักษะจึงเป็นอุปกรณ์ที่ดีอย่างสูงในการฝึกทักษะ ทั้งนี้เพราะข้อคำถามในแบบฝึกหัดนี้
เป็นข้อคำถามที่ได้สร้างขึ้นจากบทวิเคราะห์หลักสูตร และผ่านการตรวจสอบหาคุณภาพแล้ว
ลักษณะของคำถาม จะเป็นคำถามที่วัดพฤติกรรมทั้งหกด้าน คือ ความรู้ ความจำ ความ
เข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า เช่นที่จะวัด
ด้านความจำอย่างเดียว เช่นแบบฝึกหัดบางเรื่องในหนังสือเรียน และคำถามในแบบฝึกหัด
เสริมทักษะทั้งคำถามอย่างมีจุดมุ่งหมายว่าให้นักเรียนคิดอะไร คิดอย่างไร และคิดเพียงไร
นักเรียนจะเรียนรู้อะไรก็ได้อย่างมีหลักเกณฑ์ ให้อำนาจใคร่ครวญแก่ตนเอง ทำให้นักเรียนมี
ความกระตือรือร้นในการอ่านมากขึ้น เมื่อทุกคนทำแบบฝึกหัดเสริมทักษะเสร็จ ผู้วิจัยได้เลือก

และอธิบายเหตุผลในการเลือกคำตอบแต่ละข้อ นักเรียนปีโลกาอธิบายว่า พิจารณา โดยทั้ง ข้อที่ไม่เห็นด้วย และในที่สุดก็ยอมรับว่า เหตุใดข้อเหล่านั้นถึงถูก นักเรียนสนุกและสนใจ เพราะ ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นอันเป็นลักษณะทางธรรมชาติของเด็กวัยรุ่น การสอนด้วยวิธีนี้บ่อย ๆ เป็นการฝึกฝนที่ทำให้เขารู้จักคิด ไตร่ตรอง พิจารณาข้อความที่อ่าน และนักเรียนปีทักษะ ในการใช้ความคิดและเหตุผลในการค้นหาคำตอบอย่างระมัดระวัง ดังนั้นจึงทำให้ให้นักเรียน ในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลัง การทดลอง

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านหลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีพัฒนาการทางการอ่านเพิ่มขึ้น เมื่อรู้วิธีแบบฝึกหัดเสริมทักษะ ซึ่ง เป็นการสนองพัฒนาการของเด็กตามหลักจิตวิทยา ดังที่ วิชัย วงษ์ใหญ่ (วิชัย วงษ์ใหญ่ 2521 : 35 - 36) กล่าวว่า เด็กในวัยนี้ กำลังมีความเจริญเติบโตทางสมอง มีความคิด มีเหตุผล เหมือนกับผู้ใหญ่ และ เป็นวัยที่พัฒนาการด้านการอ่านกำลัง เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อ รู้วิธีแบบฝึกหัดเสริมทักษะในการอ่านแล้ว ย่อมทำให้เด็กมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้น

นอกจากนี้ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฟิตซ์แพทริก (Fitzpatrick, 1970 : 2789 - 4) ซึ่งได้ทดลองใช้แบบฝึกหัดฝึกต่าง ๆ ในการฝึกประสิทธิภาพในการ อ่านกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองที่ใช้แบบฝึกหัด สามารถ อ่านได้เร็วกว่า และเข้าใจได้ดีกว่ากลุ่มที่ใช้ไม่ได้ใช้แบบฝึกหัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุปรียา มาลากา จูร์น (สุปรียา มาลากา จูร์น 2523 : 31) ที่ได้ทดลองเปรียบเทียบการอ่านผ่านอย่างมีประสิทธิภาพก่อนและหลัง การใช้ แบบฝึกหัดการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพกับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านทางนิสสิกา หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เขาวนีย์ เกิดเพทางค์ (เขาวนีย์ เกิดเพทางค์ 2524 : 49) ซึ่งได้ทดลอง เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพโดยใช้กับ ใบ้ใช้แบบฝึกหัด กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพเป็นผลสัมฤทธิ์ในการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างนี้สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปรียภา จันทโรจน์ (ปรียภา จันทโรจน์ 2522 : 51) ซึ่งได้ทดลองการใช้และใบ้ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคนิคนนทบุรี ผลการทดลองพบว่า กลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดพัฒนาการทางการอ่านดีขึ้น

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ท.305

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างนี้สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมไม่ค่อยสนใจและไม่มีความกระตือรือร้นที่จะทำแบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ ท.305 ในท้ายบทเรียนแต่ละเรื่อง ทั้งนี้เพราะข้อคำถามเป็นการวัดทักษะพื้นฐานอย่างผิวเผิน คือ วัดการจับใจความที่ปรากฏในเรื่องอย่างชัดเจน คำตอบมีปรากฏอยู่ในเรื่องที่อ่าน ไม่ต้องใช้ความคิดมากนัก การตอบคำถามก็เป็นแต่เพียงเปิดอ่านเนื้อเรื่องที่ผ่านๆ และเขียนอธิบายคำตอบตามที่ได้อ่าน และบางข้อคำถามก็เป็นความจำเกี่ยวกับผู้แต่ง คำศัพท์ เป็นต้น เป็นการฝึกเน้นด้านความจำมากกว่าเน้นการใช้ความคิด และนักเรียนในกลุ่มนี้ไปไม่ได้มีการอภิปรายโต้แย้งในการเลือกคำตอบว่าถูกผิด หรือมีเหตุผลอย่างไรในการเลือกคำตอบอย่างนั้น ดังนั้นเพื่อไม่ได้รับการฝึกทักษะอ่านอย่างมีประสิทธิภาพอย่างที่ต้องการใช้ความคิด สักบ้าง ผู้ทรงพิจารณาคำตอบ ทักษะในการอ่านของนักเรียนจึงไม่เพิ่มขึ้น และนักเรียนไม่ค่อยระมัดระวังในการอ่านเพื่อหาคำตอบที่ถูกต้องจากแบบทดสอบมาตรฐาน จึงทำให้ความสามารถในการอ่านของกลุ่มควบคุมเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย

ความสามารถในการอ่านของ เด็กจะ เพิ่มขึ้นตามวัย แต่จะ เป็นมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ การฝึกฝน ถ้านักเรียนในกลุ่มนี้ได้รับการฝึกหัดอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ ก็ย่อมมีพัฒนาการทางการอ่านเพิ่มขึ้นเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. แบบฝึกหัดเสริมทักษะ เป็นอุปกรณ์ที่ใช้อย่างหนึ่งที่ใช้ในการฝึกทักษะการอ่านทั้งนั้น ครู และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทย ควรสร้างและส่งเสริมให้มีการสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะ เพื่อช่วยให้ นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน ซึ่งดีกว่าการให้หาแบบฝึกหัดภายนอกมาแจกจ่าย เพราะแบบฝึกหัดบางบทไม่ได้ส่งเสริมทักษะในการอ่าน แต่กลับส่งเสริมความจำ เป็นต้น
2. แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นนั้น ควรสร้างจากการที่ได้วิเคราะห์หลักสูตรช่วย เพื่อจะได้เป็นแบบฝึกหัดที่มีประสิทธิภาพ ไร้ใดผลตามที่ต้องการ
3. สำหรับครูผู้สอนภาษาไทย ควรจัดกิจกรรมเสริมทักษะที่ดำเนินให้นักเรียนได้มีความสุขสนุกสนานกับการเรียนทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียน ซึ่งจะทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายหรือเกลียดวิชาภาษาไทย
4. ผู้บริหารควรเห็นความสำคัญของการอ่านและให้การสนับสนุน ให้กำลังใจแก่ครูในการสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะ เพื่อใช้ประกอบการสอนอยู่เสมอ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบอื่น ๆ บ้าง เช่น แบบจับคู่ แบบถูกผิด แบบตอบสั้น ๆ ฯลฯ และศึกษาว่าแบบใดใช้ได้ผลดีที่สุด
2. ควรใช้การทดลองซ้ำ เพื่อให้ได้ผลที่แน่นอนยิ่งขึ้น และควรใช้เวลาเนื้อหาได้มากกว่านี้

3. ควรพิจารณาสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะการอ่านในระดับชั้นต่าง ๆ เพื่อ
 ควบ ระวังใหม่ ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะการอ่านได้มากที่สุด

4. ควรทดลองกับนักเรียนในระดับชั้นปีที่ต่างกันบ้าง เพื่อจะได้ทราบว่า
 ระวังใหม่มีความสามารถเพิ่มขึ้นอย่างไร

5. ควรเลือกใช้เนื้อหาในแบบเรียนวิชาอื่น ๆ เช่น ภูมิศาสตร์
 ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ฯลฯ มาสร้างเป็นแบบฝึกหัดเสริมทักษะ ตามลักษณะ
 วิธีสอนอ่านแต่ละวิชาที่มีผู้เสนอแนะไว้

6. ควรเลือกใช้เนื้อหาจากสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ ข่าววิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ
 ฯลฯ มาสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะ เพื่อเป็นการส่งเสริมทักษะในการอ่านของนักเรียน
 นอกเหนือจากที่เรียนในหนังสือ ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนมีความคิด วิเคราะห์ วิจัย
 แยกแยะสิ่งที่อ่าน ทำให้ได้รับประโยชน์จากการอ่านทั้งในขณะที่กำลังศึกษาเล่าเรียนอยู่
 และ เมื่อจบการศึกษาไปแล้ว

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กอ สวัสดิพานิชย์ "วิธีสอนโดยการใช้ห้องสมุด" วิทยาสาร 4 : 4 พฤศจิกายน 2496
- _____ การสอนอ่านในชั้นประถม หน่วยศึกษานิเทศ์ กรมการฝึกหัดครู 2505, 199 หน้า
- โกชัย สาริกบุตร การสร้างความสามารถในการอ่าน เชียงใหม่ โรงพิมพ์กลางเวียง 2519, 150 หน้า
- คณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน รายงานการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียนประถมศึกษา จุดอ่อนด้านทักษะเบื้องต้นทางการเรียนของนักเรียนประถมศึกษา โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการ คณะรัฐมนตรี 2519, 56 หน้า
- ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ จิตวิทยาการอ่าน โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2525, 144 หน้า
- ชาวด แพร์ทกุด เทคนิคการวัดผล โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2516, 452 หน้า
- _____ เทคนิคการเขียนข้อสอบ โรงพิมพ์คุรุสภา 2520, 407 หน้า
- ชูศรี วงศ์รัตนะ เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 180 หน้า
- เชาวนี เกิดเพทางค์ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้แบบฝึก กับไม่ใช้แบบฝึก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 156 หน้า อักษรสำเนา
- ทวีศักดิ์ ญาณประทีป การศึกษากการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายใน จังหวัดราชบุรี ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 117 หน้า อักษรสำเนา
- บุญเรือน กิริเมงคล การอ่านเอาเรื่องภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 152 หน้า อักษรสำเนา
- บุญเสริม ฤทธาภิรมย์ "การสอนเพื่อพัฒนาการอ่าน" วิทยาสาร 26 : 33 - 34 กรกฎาคม 2518

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, บ.ล. ภาษาไทย - วิชาที่ถูกลืม หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการ

ฝึกหัดครู 2518, 109 หน้า

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน "ครูกับหนังสือ" วิทยาสาร 26 : พฤษภาคม 2518

ปรียา จันทโรจน์ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ

และไม่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกช่างก่อสร้าง

วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคธนบุรี วิทยานิพนธ์ กศ.บ.

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522, 229 หน้า อุดสาหกรรม

เปลื้อง ณ นคร "ภาษากิริยา" ขัยพจน 19 : 12 ตุลาคม 2511

พูนพงษ์ งามเกษม การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม วิทยานิพนธ์ กศ.บ. มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 190 หน้า อุดสาหกรรม

มลวิภา กมลพรวัฒนา การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทย ชั้นประถม

ปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม วิทยานิพนธ์ กศ.บ.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 29 หน้า อุดสาหกรรม

มารศรี ขวลิต การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

โรงเรียนชุมชนวัดบางชัน ปทุมธานี วิทยานิพนธ์ กศ.บ. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2524, 229 หน้า อุดสาหกรรม

เยาวมาลย์ สุขอุทก การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 7

โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม วิทยานิพนธ์ กศ.บ. มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 30 หน้า อุดสาหกรรม

วิชัย วงษ์ใหญ่ การพัฒนาหลักสูตรและการสอน โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม 2521,

157 หน้า

วิเชียร เกตุสิงห์ คู่มือหลักการสร้างและวิเคราะห์ข้อสอบ โอเคเอ็นส์ไตร์ 2518,
161 หน้า

กรีนวอด บุณวัฒน์ การสอนวิชาภาษาไทย มธ. 131 และ มธ. 132 โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ 2517, 317 หน้า

กัญญาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ หนังสือเรียนภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ ประโยค
มัธยมศึกษาตอนต้น เล่ม 3 พิมพ์ครั้งที่ 4 โรงพิมพ์คุรุสภา 2523, 225 หน้า

กัญญาธิการ, หน่วย กรมการฝึกหัดครู การใช้ภาษาสำหรับนักเรียนฝึกหัดครู ประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษา กรมการฝึกหัดครู 2511, 148 หน้า

สุปรียา มาลากาญจน์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างใช้วิจารณญาณก่อนและ
หลังการให้แบบฝึกการอ่านอย่างใช้วิจารณญาณ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา
ชั้นสูง วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช วิทยานิพนธ์ พล.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2523, 155 หน้า อักษรสามเณ

อนันต์ ศรีโสภณ หลักการวิจัยเบื้องต้น เล่ม 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2520, 215 หน้า อักษรสามเณ

อังคณา สายยง วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 193 หน้า

อัมพร สุขเกษม การอ่านหนังสือ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม 2520, 69 หน้า

อุบล เวียงสุวรรณ และคนอื่น ๆ วิชาชุดกรณียัตถตอนที่ 2 หลักการสอนและวิธีสอน
วิชาเฉพาะ สภาคณาจารย์แห่งประเทศไทย 2509, 218 หน้า

- Bond, Guy L. and Miles A. Tinker. Reading Difficulties, Their Diagnosis and Correction. New York, Appleton - Century - Crofts, 1957. 486 p.
- Bond, Guy L. and Wagner Eva Bond. Teaching the Child to Read. New York, the Macmillan Company, 1966. 404 p.
- Broom, M.E. Effective Reading Instruction. New York, McGraw - Hill, 1951. 499 p.
- Bush, Clifford L. and Mildred H. Huebner. Strategies for Reading in the Elementary School. London, Macmillan Company, 1970. 380 p.
- Carlson, G. Robert. Books and the Teen - Age Reader, a Guide for Teacher, Librarians and Parents. New York, Harper, 1971. 247 p.
- Center, Sella S. The Art of Book Reading. New York, Charles Scribner's sons, 1952. 298 p.
- Cleary, Florence Damon. Blueprints for Better Reading; School Programs for Promoting Skill and Interest in Reading. New York, H.W. Wilson Co., 1957. 216 p.
- Dallman, Martha and others. The Teaching of Reading. 4th.ed. New York, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1974. 610 p.
- Davidson, Hane Louise. "The Relationship between Teachers' Questions and Pupils' Response during a Directed Reading Activity and Directed Reading Thinking Activity," Dissertation Abstract International. 31 : 6273 - 6274 A June, 1971.
- Dawson, Mildred A. and Henry A. Bauman. Fundamentals of Basic Reading Instruction. New York, Longmans, Green and Co., 1959. 304 p.
- Debour, Hohn R. and Martha Dallman. The Teaching of Reading. Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1965. 422 p.
- Dechant, Emerald V. Improving the Teaching of Reading. New Jersey, Prentice - Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1970. 663 p.
- Fan, Chung - Teh. Item Analysis Table. New Jersey, Education Testing Service, Princeton, 1952. 137 p.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. 2nd.ed. New York, McGraw - Hill Inc., 1966. 446 p.

- Fitzpatrick, Elaine Marie. "Development and Evaluation of Skimming Techniques for Teaching Flexibility in Reading of High School Students." Dissertation Abstract International. 31 : 2789 - A December, 1970.
- Fries, Charles C. Linguistics and reading. New York, Holt, Rinehart and Winston, 1963. 265 p.
- Gagne, R.M. Domain of Learning. Paper Presented at the American Educational Research Association Annual Meeting, New York, 1971. 20 p.
- Gates, Aurthur Irving. The Improvement of Reading. New York Macmillan Co., 1947. 657 p.
- Gray, Lillian. and Dora Reese. Teaching Children to Read. New York, The Ronald Press Company, 1957. 364 p.
- Guilford, J.P. Fundamental Statistics in Psychology and Education. New York, McGraw - Hill Book Company, Inc., 1956. 565 p.
- Hafner, Lawrence E. and Hayden B. Jolly. Pattern of Teaching Reading in the Elementary School. New York, The Macmillan Company, 1972. 445 p.
- Harris, Larry A. and Carl B. Smith. Reading Instruction. New York, Holt, Rinehart and Winston, 1976. 428 p.
- Hester, Hatteen B. Teaching Every Child to Read. New York, Harper & Brothers, 1948. 416 p.
- Hilliard, G.H. Probable Type of Difficulties Underlying Low Scores in Comprehension Tests. University of Iowa, 1934. 60 p.
- Lado, Robert. Language Teaching, A Scientific Approach. New York, McGraw - Hill Book Company, 1964. 239 p.
- McCullough, Constance M., Ruth Strang and Arthur E. Traxler. Problems in the Improvement of Reading. New York, McGraw - Hill Book Company, Inc., 1960. 480 p.
- Mosley, Mildred Yongue. "Differents between Disadvantaged and Nonadvantaged Six Grade Students in the Ability to Detect Certain Types of Reading Fallacies," Dissertation Abstracts International. 36 : 3427 - A December, 1978.

- Robinson, Francis Pleasant. Effective Study. Rev, ed., New York, Harper, 1961. 480 p.
- Russell, David H. Children Learn to Read. Boston, Ginn and Company, 1961. 612 p.
- Smith, Nila Banton. Reading Instruction for Today's Children. New Jersey, Prentice - Hall, Inc., 1963. 594 p.
- Strang, Ruth. Problem in the Improvement of Reading in High - School and College. New York, the Science Press, 1940. 110 p.
- Strang, Ruth. and others. The Improvement of Reading. New York, McGraw - Hill, 1967. 620 p.
- Tinker, Miles A. Teaching Elementary Reading. New York, Appleton-Century - Crofts, Inc., 1952. 351 p.
- Tooze, Ruth. Your Children want to Read : a guide for teachers and parents. Englewood Cliffs, N.J., Prentice - Hall, 1957. 222 p.
- William, David L. "Rewritten Science Material and Reading Comprehension," The Journal of Educational Research. 61 : 204 - 206 January, 1968.
- Yoakam, Gerald A. Basal Reading Instruction. New York, Mc Graw - Hill Book Company, Inc., 1955. 357 p.

การพัฒนาก

ภาคผนวก ก.

แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ

แบบฝึกหัดเสริมทักษะ เรื่อง สมเด็จพระเจ้าตากสิน

คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกข้อที่ถูกต้องที่สุด

1. เรื่องสมเด็จพระเจ้าตากสิน จัดเป็น

วรรณกรรมประเภทใด ?

- ก. นิยาย
- ข. นิทาน
- ค. ตำนาน
- ง. สารคดี
- จ. พงศาวดาร

2. พระยาปริยัติธรรมธาดา เกี่ยวข้อง

อย่างไรกับเรื่องนี้ ?

- ก. เป็นผู้แต่ง
- ข. เป็นผู้จัดพิมพ์
- ค. เป็นผู้เรียบเรียง
- ง. เป็นผู้เผยแพร่
- จ. เป็นผู้ชำระแก้ไขเรื่องเดิม

3. "แถลงลักษณะหลักฐานปรากฏเรื่อง

บูรณ เรื่องนามพระมหากษัตริย์อีกชื่อ

นามสมมุติว่าสมเด็จพระเจ้าตากสิน

ยศกิติคุณปรากฏในประวัติศรีอยุธยา"

คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงใคร ?

- ก. แม่ชี
- ข. ชีปะขาว

ค. ภิกษุทั่วไป

ง. สมเด็จพระเจ้าตากสิน

จ. สมเด็จพระเจ้าบรมโกศ

4. "ครั้นสมเด็จพระเจ้าตากสินทำพระนพ

ขึ้นแล้ว เห็นต้นไม้ใหญ่ในที่ว่างพระ

นพอยู่ ท่านสมเด็จพระเจ้าตากสินจึงขึ้น

ต้นไม้ใหญ่เสีย ท่านสมเด็จพระเจ้าตากสิน

ก็ลงโลหิตจนถึงแก่นนิมิต

ข้อความตอนนี้ แสดงว่าผู้เขียนมี

ความเชื่อในเรื่องใด ?

- ก. โชคลาง
- ข. บุญกรรม
- ค. ภูตผีปิศาจ
- ง. อิทธิฤทธิ์ของเทวดา
- จ. ความยิ่งใหญ่ของสิ่งที่มองไม่เห็น

5. "กระผมคุณเพื่อนเราเขียนเขาอ่าน ก็ทำได้"

ข้อความนี้ แสดงนิสัยผู้พูดว่าเป็นคนเช่นไร?

- ก. เย่อหยิ่ง อวดดี
- ข. กล้าหาญ ช่างพูด
- ค. ช่างสังเกตจดจำ
- ง. สนใจสิ่งรอบตัว
- จ. ทะนงในความสามารถ

6. ข้อใดกล่าวถึงสภาพสังคมในสมัย
สมเด็จพระเจ้าเอกทัศ ไม่ผิด ?
- วัดเป็นศูนย์กลางของประชาชน
 - วัดเป็นสถานที่ศึกษาของกุลบุตร
 - ประชาชนมีความเป็นอยู่สมบูรณ์
 - ชาวเมืองเลื่อมใสศรัทธาศาสนา
 - พระมหากษัตริย์ทรงนิยมศึกษา
ความรู้ทางศาสนาพุทธและศาสนา
พราหมณ์
7. "เมื่อท่านได้มั่งคั่ง ภายหลังนั้นก็
ฐานันดรแล้ว ภายหลังต่อมาท่านก็คิดถึง
ภูมิลาเนาเดิม"
- การเปลี่ยนคำที่ขีดเส้นใต้เป็น
เช่นไรจึงเหมาะ ?
- บริบูรณ์
 - สุขใจ
 - ก้าวหน้า
 - สมควร
 - อับเฉาใจ
8. "หาช่างปั้นหุ่นแสนยาก ทำให้เหมือน
ได้โดย" ประโยคนี้นิพนธ์ที่ใด ?
- โศคนิพนธ์
 - โศคนิพนธ์

- เรียงคำไม่ถูกต้อง
 - ความไม่สัมพันธ์กัน
 - กล่าวไม่สมเหตุผล
9. ทำไมสมเด็จพระเจ้าเอกทัศจึงให้หล่อรูป
ตามะไว้มาก ?
- เพื่อให้คนทั่วไปรู้จัก
 - เพื่อแสดงความกตัญญู
 - เพื่อให้คนทั่วไปสักการบูชา
 - เพื่อเน้นเครื่องเตือนความจำ
 - เพื่อประดิษฐานไว้คู่พระประธาณ
10. "รูปหล่อนั้นนั่งพับเพียบ ประนมมือถือ
ดอกบัว ดอกบัวนั้นเป็นของเจ็ด คงแปล
ว่านั่งทำพุทธบูชาเวลาไหว้พระ
ขอความนี้ผู้เขียนเขียนในท่านองใด?
- ยืนยัน
 - นั่งใจ
 - ชี้แจง
 - สรุป
 - สันนิษฐาน

11. บุคคลคู่ใดเกี่ยวข้องกับมากที่สุด?
- สมภาร - เด็กวัด
 - สมภาร - สมเด็จพระเจ้าตากโม
 - เจ้าเมือง - สมภาร
 - เจ้าเมือง - สมเด็จพระเจ้าตากโม
 - สมเด็จเจ้าตากโม - พระมหากษัตริย์
12. เรื่องสมเด็จเจ้าตากโม แสดงให้เห็น
ความเชื่อเรื่องใดมากที่สุด?
- กรรมเก่า
 - ความฝัน
 - ผลของการทำบุญ
 - การนับถือผู้มีอำนาจ
 - การนับถือเครื่องรางของขลัง
13. การที่เด็กเพชรซึ่ง เป็นเด็กยากจนมาก่อน
แต่มีความอดทน อดทนพยายามเรียนรู้
ด้วยตัวเอง ตรงกับสำนวนว่าอย่างไร?
- คนดีมีน้อย คนถ้อยมีมาก
 - รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง
 - หนาบแหลม ไม่มีใครเคี้ยว
 - สำเนียงส่อชาติมารยาทส่อสกุล
 - รู้อะไรไปสู้วิชา รู้วิชาตัวรอด
เป็นยอดดี

14. "ซึ่งเจ้าลูกแก้วได้รักชาติ...
กันมา ในตัวจะรักโดยความเคารพ
นับถือ"
- คำชี้แจงเส้นใต้ ควรเปลี่ยนเป็น
อย่างไร? จึงจะเหมาะสมและ
ถูกต้อง?
- เพื่อ
 - จาย
 - สำหรับ
 - เตือนใจ
 - เป็นหลักฐาน
15. ทำไมเด็กวัดจึงไม่รังเกียจเด็ก
เพชร?
- เพราะเป็นเด็กจริงจัง
 - เพราะเป็นเด็กน่าสงสาร
 - เพราะเป็นเด็กอารมณ์ดี
 - เพราะเป็นเด็กพูดจาจะตลก
 - เพราะเป็นเด็กอดทนมาก หัวโหย
16. คำในข้อใดไม่เข้าพวก ?
- เทศนา
 - อาพาธ
 - ธาราณา
 - ปารวณ
 - ประจวร

17. จากการได้เห็นความพยายามในการศึกษาหาความรู้ของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช นักเรียนได้ข้อคิดใด ?
- ควรศึกษาให้มากที่สุด
 - ควรศึกษาให้ทุกโรงเรียน
 - ควรมีสติปัญญา รู้ทันคน
 - ควรเรียนในเก่งกว่าครูของตน
 - ควรมีความรู้ในทุก ๆ ด้านให้มาก

18. การที่เจ้าเมืองไม่ยอมส่งสาบแนรแดงโบเทศน์ในครั้งแรก เป็นการกระทำที่ตรงกับข้อใด ?
- ยกตนขบถตน
 - ตีตนนวลไข
 - คนลมอวยยาม
 - แก้กเมื่อวานสิ้น
 - ศรีสอมน้อยกินกัน

19. เรื่องนี้ควรยกย่องสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชในข้อใดมากที่สุด
- ความพยายาม
 - ความมีน้ำใจ
 - ความเบ็ดเตล็ดกรรณ
 - ความโอ้อวดอวด
 - ความรักสันโดษ

แบบฝึกหัดเสริมทักษะเรื่องกาพย์เห่ชมเครื่องคาวหวานและว่าด้วยงานนักขัตฤกษ์

คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกข้อที่ถูกที่สุด

1. บทประพันธ์ประเภทกาพย์เห่ประกอบ
ด้วยคำประพันธ์ใดบ้าง ?
 - ก. โคลงสี่ตาบทกวีกาพย์
 - ข. โคลงสี่ตาบทกวีกลอนหก
 - ค. กลอนหกตามด้วยโคลงสอง
 - ง. กาพย์ตามด้วยโคลงสี่หรือโคลงสอง
 - จ. โคลงสี่ตามด้วยกาพย์หรือกลอนหก
2. ผู้ทรงพระราชนิพนธ์เรื่องนี้คือใคร ?
 - ก. สมเด็จพระนารายณ์มหาราช
 - ข. สมเด็จพระเจ้าฟ้าธรรมธิเบศร
 - ค. พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย
 - ง. พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว
 - จ. พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว
3. ข้อใดเป็นลักษณะของวรรณคดีปี่สุทรี
 - ก. ปี่คนค่าที่ประมาณมิได้
 - ข. มุ่งความงดงามของการใช้ถ้อยคำ
 - ค. ถ้อยคำที่ใช้ก่อให้เกิดความรู้

ง. เนื้อเรื่อง เป็นประโยชน์ต่อสังคม

จ. ปี่คนค่าสนใจที่ใช้ในการดำเนินชีวิต

4. "ผู้ที่อ่านบทกวีเช่นนี้ ควรอ่านหาความ
เพลิดเพลินไปก่อน พอใจตรงไหนก็รับ
รสไพเราะตรงนั้น เพื่ออ่านจบแล้ว
ถ้าใครสังเกตให้เกิดความรู้ทางวรรณคดี
จึงอ่านซ้ำ"

ข้อความนี้ผู้เขียนเขียนในเชิงใด ?

- ก. อธิบาย
- ข. สรรเสริญ
- ค. แนะนำ
- ง. ให้ความรู้
- จ. บอกรายละเอียด

5. ความเจริญรุ่งเรืองเรื่องก้านวรมณรรพใน
สมัยรัชกาลที่ 2 มีสภาพคล้ายกับ
รัชกาลใด ?

- ก. สมเด็จพระนารายณ์มหาราช
- ข. สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ
- ค. สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช
- ง. สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก
- จ. สมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

6. "ข้าพบุปยุ่งคยอ่งเทก รสพิณเณใส่
ลูกเอิ้น ไครบุปยุ่งไม่เป็น
เซ่นเซ้งนิตรประคิมสุททำ"

คำประพันธ์ตอนนี กวีเขียนด้วย

ความรู้สึกอย่างไร ?

- ก. สอเสียน
 - ข. โอ้อวก
 - ค. เย็นยอ
 - ง. เปรียบเทียบ
 - จ. ทรนถนอย
7. "ผลจากเจ้าลอยแก้ว บอกความแฉ้ว
จากจำเป็น จากข้า่น้ำตากระเด็น
เป็นทุกขท่าหน่นวนอแสง"

คำประพันธ์บทนี้ กล่าวเปรียบเทียบ
เรื่องใด ?

- ก. ความขมขื่น
 - ข. ความลำบาก
 - ค. การสิ้นความหวัง
 - ง. การไม่ทุกข์ระชาอน
 - จ. การพลัดพรากจากกัน
8. อาหารข้อใดใช้รับประทานกับน้ำแข็ง ?
- ก. ข้าวหิมลิ้มหวานล้ำ เติรวกใส่น้ำ
กะทิเจือ

- ข. ลำเจียกชี้ขัฒม นิกโอบฉมพอม
ชวยโชย

- ค. ภัทกอดกอดอย่างโร นาสงสัย
ไคร่ชอนาบ

- ง. รังไรโรยด้วยแม้ง เหมื่อนนก
แกลงท่าวังรวง

- จ. งามจริงจามงกฎ ใส่ชื่อตุจ
มงกฎทอง

9. หมูแฉมเป็นอาหารประเภทใด ?

- ก. ของหวาน
- ข. ของคาว
- ค. ของสด
- ง. ของว่าง
- จ. ขบเคี้ยว

10. "ทับทิมพริ้มตาตรู ใส่จานตุจจ เม็ดพลอย
สุกแสงแดงจักยอย อย่างเมहनกอยแก้ว
คาสาย"

คำประพันธ์บทนี้ตีเอนดำนใจมากที่สุดว่า

- ก. เล่นสับนั้สสระ
- ข. เล่นสับนั้สอักษร
- ค. เปรียบเทียบความงาม
- ง. ใช้คำที่ก่อให้เกิดคณโนภาพ
- จ. จังหวะของคำราบเรียบตลอด

11. "เคื่อนแรบเหมื่อนเรียมคาง
เรื่องรักร้างแรมขมิฐา
แรมรสแรมพจนา
ไม่เห็นหน้านึ่งนอนแรบ"
คำประพันธ์นี้สี่เจ้านักใด ?

ก. เล่นคำ
ข. มีสัมผัสในมาก
ค. มีสัมผัสสระ
ง. ใจค่าน้อย แต่ใจความ
จ. เปรียบเทียบเกินขีด

12. "เห็นนวลครวญครุ่นคิด กำเรบจิต
วามหวนไหว ไม่ไค้กระไป
โอบเอาอุ้มพุ่มพวงพยุง"
ความตอนนีทวิเขียนโนเชิงใด?

ก. สับสน
ข. น้อยใจ
ค. ผิดหวัง
ง. หมาย่น
จ. เกียจแค้น

13. "พลับจีนจักควยปีด ทำประเมต
น้ำตาลกวน คิคโหยรื้อถอนยี่มยวน
ยลยั้งพลับยับยับพรต"
คำประพันธ์ตอนนี ทวิกำลังคำนึง

ถึงเรื่องใด ?

ก. ผลไม้
ข. ความรักที่มีค่อนาง
ค. ความงามของปากนาง
ง. การแกะสลักผลไม้
จ. ความหวานของผลไม้

14. จากเรื่องนี้ข้อใดไม่ใช่ ประเพณีทาง
พุทธศาสนา ?

ก. เคื่อนแม่ควนเพ็ญเจ้า
ยอมนไปเข้าพระพรรณา
ข. ยามณนคณเคื่อนสืบ
เร็บข้าวทิพย์เจ้าจะพง
ค. เคื่อนสืบเอ็ดเค็ดเคัดเคิน
ยามกรูณทุกวันคอย
ง. ญูเคื่อนสืบสอง
หญิงชายของเคื่อนออล
จ. เคื่อนยี่พิพิพญา
โยนชิงช้างชนแออัด

15. ข้อใดแสดงถึงวัฒนธรรมการแต่งกายในสมัยรัชกาลที่ 2 ?
- ก. คำนึงถึง เอวบาง
สร้าง เกศ เส้นขนเป็นสอย
 - ข. นุ่งน่องนุ่งจับทวย
ชายพกจี้กลีบแฉกเนียน
 - ค. เรียบร่าคำนึงปอง
สะอ้าน้องนั้นเคยยล
 - ง. ล่าเคียงคิดเคียงน้อง
นอนเคียงทองท่าเมืองบน
 - จ. คิดความยามเยาวมาลัย
เย็บชุดใช้ไหมทองจีน
16. อาหารในข้อใดแตกต่างจากข้ออื่น?
- ก. ทองหยิบทิพย์ เทียมหัก
สามหยิบชันษา เขยชม
 - ข. ชนมึงมึงน้าวรอน
เพียงไฟฟั่นฟอกทรวงใน
 - ค. รังไรโรยค้ายแป้ง
เหือนนกกเกล้งท่าร้างรวง
 - ง. ทองหยอดทอดสนิท
ทองม้วนนึ่งกิดความหลัง
 - จ. งานจริงจำมุกกุ
ใส่ช่อคุงงกุทอง
17. คำประพันธ์ในข้อใดแสดงให้เห็นว่าเป็นเลิศในการประติษฐ์
- ก. พลับจีนจักควยเปิด
ท่าประณีตน้ำตาลวน
 - ข. น้อยหนาน่าเนล็ดคอก
ปล่อนเปลือกปอกเป็นแฮจรรย
 - ค. หับหีบพริ้นคาตรู
ใส่จานคุดจ เนตพลอย
 - ง. หุเวียนเจียนทองบุ
เนื้อคืดูเหลืออง เรืองพราย
 - จ. ลางสาคแสง เนื้อหอม
ผลงอมงอมรสหวานสนิท
18. เมื่ออ่านเรื่องนี้จบ จะเห็นว่า สิลปะเกี่ยวกับการกินอยู่ของบุคคลในราชสำนักเป็นเช่นไร ?
- ก. มีอาหารแปลก ๆ ที่หายาก
 - ข. ผู้หญิงต้องมีฝีมือในการปรุงอาหาร
 - ค. ใช้เครื่องเทศประกอบในการปรุงอาหาร
 - ง. มีการประติษฐ์อย่างประณีตและมีเทคนิค
 - จ. อาหารทุกมื้อต้องบ่มอย่างน้อยสามอย่าง

แบบฝึกหัดเสริมทักษะเรื่อง เสภาขุนช้างขุนแผน

คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกข้อที่ถูกที่สุด

1. เรื่องขุนช้างขุนแผนจัดเป็นวรรณกรรมประเภทใด ?

- ก. นิยาย
- ข. คำนาน
- ค. สารคดี
- ง. นวนิยาย
- จ. ประวัติศาสตร์

2. เรื่องนี้แต่งด้วยคำประพันธ์ประเภทใด?

- ก. กลอนหก
- ข. กลอนเสภา
- ค. กลอนเพลง
- ง. กลอนสี่กัว
- จ. กลอนบทละคร

คำชี้แจง อ่านข้อความนี้แล้วตอบคำถามข้อ 3 - 4

"การขับเสภาคงเนื่องมาจากการเล่านิทาน คือเล่านิทานทั้งกันมานาน ๆ เขาก็จืด จึงมีคนคิดจะเล่าให้แปลก โดยแต่งเป็นบทกลอนให้คล้องจองกัน ใช้ขับเป็นสำเนา"

3. ข้อความนี้ ผู้เขียนกล่าวในเชิงอะไร ?

- ก. อธิบาย
- ข. สันนิษฐาน
- ค. ให้ตัวอย่าง
- ง. บอกรายละเอียด
- จ. แนะนำสิ่งสอน

4. ข้อความนี้พูดถึงเรื่องอะไร ?

- ก. การเล่านิทาน
- ข. การแต่งกลอน
- ค. สาเหตุของการขับเสภา
- ง. ความสามารถของมนุษย์
- จ. การขับเสภาแบบใหม่ ๆ

คำชี้แจง ให้กลอนนี้หาคำตอบ ข้อ 5 - 6

"ขุนช้างไล่จึงอ้ายไต่ยว่า
ตั้งใครเอาตามนาคระนาดหัว
เสียดายพิบผูกพันใจจันทรา
น้ำกรำหันหน้าเข้าฝ้าง"
โอ้อวนิรจาแก้ววาปี
ครั้งนี้เห็นไปได้ดังใจหวัง
คงจะพากเพียรไปมิได้ฟัง
ถึงเป็นเบียดเบียนเป็นไร"

5. คำประพันธ์ตอนนี้ทำให้ทราบว่าขุนช้าง
มีนิสัยอย่างไร ?
- ใจอ่อน
 - เห็นแก่ตัว
 - มีความพยายามสูง
 - คือนักเอาชนะในทางที่ผิด
 - ไม่ต้องการให้ใครหยามหน้า
6. ขุนช้างกำลังอยู่ในอาการเช่นใด ?
- น้อยใจ
 - หมกใจ
 - แค้นใจ
 - เศร้าใจ
 - อึดอัดใจ
7. การที่พลายแก้วเสกขี้ผึ้งสีปากให้
เถาแก่นั้น เพราะจุดมุ่งหมายอะไร ?
- เพื่อฝากไปให้นางพิม
 - เพื่อให้ลมปากของนางพิมหอม
 - เพื่อให้เถาแก่ทาแก้ปากเป็นแผล
 - เพื่อให้เถาแก่มีเสียงไพเราะแสบลิ้น
 - เพื่อให้คำพูดของเถาแก่เป็นที่นิยม
ชมชอบและเชื่อถือ

8. "ว่ากูเชิญให้ไปด้วยกัน
วานทันบา เป็นเพื่อนว่ากู"
ถ้าเปลี่ยนคำที่ขีดเส้นใต้ เป็นทวน
จะแปลเช่นไร ?
- เสียสัมผัส
 - เสียความไพเราะ
 - เสียความหมาย
 - ผิดจากที่นิยมทั่วไป
 - ผิดความมุ่งหมายของผู้แต่ง
9. ทั้ง ๆ ที่โกรธ แต่ขุนช้างก็ยอมรับเป็น
เพื่อนเก่าของขุนแผน การกระทำนี้ตรงกับ
ข้อความในสำนวนใด ?
- น้ำขึ้นน้ำรีบตก
 - น้ำเชี่ยวอย่าขวางเรือ
 - น้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า
 - น้ำซุนไว้น้ำใสไว้นอก
 - น้ำร้อนปลาเป็น น้ำเย็นปลาตาย

10. "บ้าง เจาะถากถุ้ง เคียง เสียง เออะอะ
เกะกะกบไสไซ เหล็กจิ้ง
บ้าง ฟ่าฟันสนั่นอึงคะนึง
วันหนึ่งแล้ว เสรีสำเร็จการ"

คำประพันธ์ตอนนี้เป็นกลอนใด ?

- ก. โศก้าน้อยแต่โศกความ
- ข. ปีสันต์สโนมา
- ค. เปรียบเทียบ ไฉจ้จเอน
- ง. ไซค์ที่เป็นโวหารภาวะพรรณ
- จ. พรรณนา ไกละเอียค

11. "จึงพูดกับมารภักย์ปรานี
แล้งงานวันนี้จะอยู่ไย
ช่างมาว้าวควายไรนา
ทั้ง เคาหาหาปีไครอยู่ไม่"

คำพูดของพละายแก้วตอนนี้เป็นกลอน
ให้เห็นนิสัยอย่างไร ?

- ก. มีความรอบคอบ
- ข. มีความรักและห่วงแม่
- ค. มีความประพฤติเรียบร้อย
- ง. ไม่เห็นแก่ตัว รู้จักหางาน
- จ. มีความเมตตาปรานีต่อสัตว์

12. "อาชีพพานขวาวจะกินหมาก

มันฉีกปากส่งไฟล่ไปหมู

เคี้ยวเล่นไปไม่ไถ่เตาหลู

เพื่อคนบ่าวเขารูหัวเราะฮา"

บทกวีนิพนธ์การเช่นนี้ กำลังอยู่ใน

ในลักษณะเช่นไร ?

- ก. ตกลใจ
- ข. เสียใจ
- ค. ดีใจ
- ง. น้อยใจ
- จ. ตกตะลึง

13. ข้อใดแสดงให้เห็นอวยภักย์ใบตริที่ดีต่อกัน
ของคนไทย ?

ก. แฉเอาเสื้อสาคนาลาปู

หมากพลูใส่เขียนนบเนียน

ข. ศรีประจันทั้งสี่ถึงบ่าวข้า

ให้เจ้าหาข้าวของอลหม่าน

ค. เอาหมากพลูใส่พานบิณฑ์ข้า

ร้องเรียกบ่าวข้าลงเรือใหญ่

ง. บอกเขกลูกเรือนเพื่อนผู้ชาย

มายังบ้านทานยาขีศรีประจัน

จ. เลี้ยงดูสับสนคนทำงาน

อีกแล้วไปบ้านจายทันใจ

14. "จงกลอมเกลี้ยง เลี้ยงกันให้ยืนยง
กาจะปลงชีวิตชีว่าลัย
นิคตสังสั่งสอนกันก่อนหนา
อย่าตีคากันมีหาคีไม"

คำประพันธ์ตอนนี้อยู่ในทำนองใด?

- ก. บังคับ
- ข. ขอร้อง
- ค. ออनावอน
- ง. สั่งสอน
- จ. แะนะนำ

15. จากเรื่องนี้ ข้อใดที่จัดว่าเป็นนิสัยที่
น่าบ่งชี้ถึงที่สุดของนางศรีประจัน ?

- ก. ชอบทำบุญ
- ข. รักเพื่อนฝูง
- ค. ไม่เห็นแก่เงิน
- ง. เลื่อมใสศาสนา
- จ. เลี้ยงดูบ่าวไพร่อย่างดี

16. ข้อใดที่แสดงว่ามีการวางแผนงาน
สร้างเรือนหอไว้ล่วงหน้าแล้ว ?

- ก. ให้ลูกหลุมระดับชักปากเสาหมอ
เอาเครื่องเรือนมารอไว้ที่นั่น
- ข. ตีสิบเอ็ดกิโลรุ่งฤกษ์สำคัญ
ก็ทำขวัญเสาเสร็จเร็วเกินชาติ

- ค. แล้วให้เลี้ยงเลี้ยงให้กระหน่ำ
ยกเสาใส่ชำประจำที่

- ง. สับโอฬารถึงคณิศ
ตะบูนึกเสาคงขึ้นตั้งไว้

- จ. ใส่เตาจึงเข้าแปลนพลัน
เอาจันทน์เข้าใบรับกับอกไถ

17. "ครานั้นท่านยายศรีประจัน
ว่าลูกก็เหมือนกันแต่เจ้าชา
ไม่เที่ยงแต่จริงจึงสังขาร
หนอยหนึ่งก็จะพากันตายไป"

คำประพันธ์นี้ ผู้พูดอยู่ในทำนองใด?

- ก. ยกอุทาหรณ์
- ข. สาปแช่งนินทา
- ค. เปรียบเทียบอายุ
- ง. เตือนใจของคู่ตัวเองก่อน
- จ. ปลงเรื่องความไม่เที่ยงแท้

18. เนื้อเรื่องตอนที่นักเรียนเรียนนี้ แสดง
สภาพความเป็นอยู่ด้านใดเด่นชัดที่สุด ?

- ก. การแต่งงาน
- ข. การนับนิตพระ
- ค. การรับรองแขก
- ง. การนับถือศาสนา
- จ. การปลูกสร้างเรือนหอ

19. ข้อใดก่อให้เกิดอารมณ์ขันมากที่สุด ?

- ก. เจ้าแก่รับคำแล้วอ้อลาลา
ไปเคหาเตงตัวขี้ขมัน
นุ่งผ้าตามะกลั่วครุขำครัน
หมักไพบันญูเหมาะตา
- ข. ศรีประจันไค้พังพลางหัวเราะ
จำเพาะจะบาอ้อมค้อมว่า
เราก้เป็นเพื่อนบ้านกันนานมา
ลูกข้าจะหวงไว้ทำไม
- ค. คีฉินมาหมายว่าจะนิมนต์
สมภารว่าไมจนให้หลบขุน
ศรีประจันว่าคีฉินจะทำบุญ
สมภารว่าเรื้อจนเขารุกจน
- ง. สมภารไค้พังก็ตอบไป
มันมีผ้าไค้แล้วหรือหา
เมื่อปีกลายกูไค้เห็นมันมา
ยังอาบน้าเกศาตาแคงแคง
- จ. นางมันรันหลังตำเปาะ
พอเงาะวางฉันยาคันคือ
ขุนช้างลุดผาคว่าจิมคือ
ไมวางหรือไค้ลอยคอย เขกลง

20. การ เล่นหมากรุกของสมภารจัดเป็น
การกระทำที่ควรหรือไม่ ?

- ก. ควร เพราะไปเสียหยาอะไร
- ข. ควร เพราะหมากรุกเป็นกีฬา
ของไทย
- ค. ควร เพราะไม่ผิดกฎของสงฆ์
- ง. ไม่ควร เพราะจะทำให้ไม่มี
เวลาสวดมนต์
- จ. ไม่ควร เพราะเป็นการกระทำที่
ไม่เหมาะสมกับผู้อยู่ในเพศบรรพชิต

21. ถ้าอีกหลักประชาธิปไตย การที่นาง
ศรีประจัน ตกลงยกนางพิมให้พลายแก้ว
ถือว่าเป็นความผิดหรือไม่ ?

- ก. ผิด เพราะไปเสียสิทธิ์จะทำได้เช่นนั้น
- ข. ผิด เพราะไม่ได้ถามความเห็น
นางพิมก่อน
- ค. ผิด เพราะเป็นการทำโดยไม่มี
จุดมุ่งหมาย
- ง. ไม่ผิด เพราะมีสิทธิ์จะทำในฐานะแม่
- จ. ไม่ผิด เพราะทำด้วยความหวังดี
ต่อลูก

แบบฝึกหัดเสริมทักษะ เรื่อง ความสัจสุจริต

คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกข้อที่ถูกต้องที่สุด

1. เหตุใดผู้เรียบเรียงจึงกล่าวว่า ความรู้อาจทำให้ผู้เรียนได้รับความเดือดร้อน
 - ก. เพราะจะต้องเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม
 - ข. เพราะอาจใช้ความรู้ในทางที่ผิดได้
 - ค. เพราะทำให้ประพฤติกว้างขวาง
 - ง. เพราะอาจได้รับอันตรายจากศัตรู
 - จ. เพราะจะต้องถูกเบียดเบียนจากญาติพี่น้อง
2. ข้อใดเป็นจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของผู้เรียบเรียง?
 - ก. ตำหนึญ่นำบางคน
 - ข. ประชดเสียดสีสังคม
 - ค. แนะนำวิธีประพฤตึ้นของนักเรียน
 - ง. ปลุกฝังกล่อมเกล่าให้นักเรียนเป็นคนมีอัธยาศัยดี
 - จ. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้มีความรู้กับผู้มีปัญญาประพฤตึดี
3. คุณธรรมใดที่มนุษย์ควรมีเป็นอันดับแรก ?
 - ก. ความเมตตา
 - ข. ความกรุณา
 - ค. ความสัจสุจริต

ง. ความเพียรพยายาม

จ. ความมีขันติ โสรัจจะ

4. "ณิเรกจิโกธร แค้น เคืองใคร ใครนา
จะพุดจะทำใจ เบื่อนั้น
ลวนแต่ทุจริตไป เป็นโทษ
ทุกขจะตามบีบคั้น ขั่วสิ้นสงสาร"
- "ปานดังจักร เคา ตามรอย โศภา
โคจะเดินไปดอย ญะยัง
จักร เกียนยอมจะคอย หนนเคลื่อน ตามแต่
โคหยุดจักรก็ตั้ง แดตอยตามเสมอ"

โคลงสองบทนี้กล่าวถึงเรื่องใด ?

- ก. โทษของความโกรธ
- ข. โทษของความทุจริต
- ค. โทษของการพูดเท็จ
- ง. ความทุกข์ของมนุษย์
- จ. การเวียนว่ายตายเกิดของมนุษย์

5. "จักรเกวียนยอมจะคอย หมนเคลื่อน ตามเข" หมายความว่าอย่างไร ?

- ก. โศจะเดินไปข้างหน้าเสมอ
- ข. ผลของการกระทำติดตามเราอยู่เสมอ
- ค. โศและ เกวียนยอมเดินไปข้างหน้าเสมอ
- ง. จักรโคและ เกวียนยอมอยู่ด้วยกันเสมอ
- จ. จักรโคและ เกวียนไม่มีวันหยุดอยู่ที่เดิม

6. "คนที่พูดความจริง ถือเอาสัตย์ธรรมเป็นที่ตั้ง ปราศจากครันคร้านต่าง ๆ จึงมีความสุข แต่คนที่พูดคำเท็จนั้นเปรียบประดุจยืนอยู่บนปลายดอกหรือหลาว ต้องระวังตัวกลัว เพลิงไฟลุกอยู่เสมอ"

ความตอนนีเขียนในทำนองใด ?

- ก. อธิบาย
- ข. ประชด
- ค. ปลุกใจ
- ง. แนะนำสั่งสอน
- จ. ให้รายละเอียด

7. "จากข้อ 6 ข้อความที่ขีดเส้นใต้มีใจความเปรียบเทียบคล้ายข้อใด ?

- ก. ร้อนอาสน์
- ข. วัวสันหลังขาด
- ค. เคียวอยู่ในท้อง

- ง. ผ่า เหลืองร้อน
- จ. เต่าใหญ่ไขกอล

8. ใครปฏิบัติตนได้ตรงกับคำกล่าวที่ว่า "เท็จคือความชลาความโง่" ?

- ก. แม่ค้าแอบหยิบผลไม้เสียไปในผลไม้ให้ผู้อื่น
- ข. นายแฉงหนีการเกณฑ์ทหารมาสองปีแล้ว
- ค. ยายชุ่มชอบไปบาตรทุกวัน แต่ไม่ชอบไปวัด
- ง. หมอไมยอมบอกคนไข้ว่าหมดทางรักษา
- จ. จรรยาสารภาพกับครูเรื่องขโมยสมุดของเพื่อน

9. "คำเท็จเท็จจบยลัน ลมหมัน เกิดแป
ปวงสกับทราบสำคัญ กล้วย
รู้สึกละเท็จพลัน ผลกลับจริงฤ
ผลเท็จส่งผลให้ พจนัน ยังหมัน"

โคลงบทนี้นำไปใช้ได้เมื่อใด ?

- ก. เมื่อพบคนพูดเท็จ
- ข. เมื่อจะพูดคำเท็จ
- ค. เมื่อรู้ว่าคนที่พูดควยกกล่าวเท็จ
- ง. เมื่อต้องการจะกลับตนเป็นคนดี
- จ. เมื่อมองเห็นโทษของการพูดเท็จ

10. "ทรชนกล่าวคำนี้ คำเล่า"
ผู้กระทำการเช่นนี้เรียกว่าผิดศีลข้อใด?

ก. ข้อที่หนึ่ง

ข. ข้อที่สอง

ค. ข้อที่สาม

ง. ข้อที่สี่

จ. ข้อที่ห้า

11. "ส่วนตัวเรา เรายึดรักษาความสัตย์
นับถือความตรง เป็นใหญ่
เราไม่กลั่นแกล้งแสดงตน

ให้ตีเกินที่เป็นจริง

เพราะการที่ทำได้นี้เป็นเท็จ

และเท็จเป็นทางชั่ว

ควรยัง ควรหลีกเลี่ยงให้ไกลที่สุด"

ข้อความนี้กล่าวในท่านองใด ?

ก. อธิบาย

ข. ตีแจง

ค. สั่งสอน

ง. บังคับ

จ. เสนอแนะ

12. "เราจะหาผลประโยชน์ด้วยความโกง
ความล่อลวง และความกดขี่ให้เข้าส้น

แต่เราจะหาผลประโยชน์ด้วยความ
ซื่อตรง ได้เป็นอย่างมั่นคงถาวรเท่า
ชีวิตเราไป"

ข้อความนี้ ผู้เขียนปัจจุบันมุ่งหมาย
อย่างไร ?

ก. สั่งสอน

ข. ตักเตือน

ค. ให้แง่คิด

ง. ตีแจง เหตุผล

จ. บังคับให้ปฏิบัติตาม

13. นิทานชาดกเรื่อง เสือกับโลวี่เรื่องการ
กระทำในค่านิยมที่เป็นเลิศ ?

ก. ความสัตย์

ข. การให้อภัย

ค. ความกล้าหาญ

ง. ความมีเมตตา

จ. ความเสียสละ

14. "งาสารธา เห็นหอน หคคีน
 คำกล่าวสาขุณยีน อย่างนั้น
 ทรชนกล่าวคำนี้ใน คำเล่า
 หัว เถายาวแล้วสิ้น เล่ห์หลั่นทรชน"

โคลงบทนี้ควรนำไปใช้ใน

เรียงความเรื่องใด

- ก. เสียชีวิตอย่างเสียสละ
 ข. ตัวตายดีกว่าชาติตาย
 ก. ความขี้ขลาดไม่สิ้นสูญ
 ง. บิโรชาเหมือนมีทรัพย์สินอันนับแสน
 จ. ชาติเสือต้องไวลาย ชาติชาย
 ต้องไวชื่อ

15. "ด้วยความสัจของปะชาวจันเพชร
 หนีราชสีห์จึงไม่ถูกฆ่า"
 ถ้าจะขึ้นคนประโยคด้วย
 "หนีราชสีห์ไม่ถูกฆ่า"

ประโยคที่ตามมาต้องขึ้นต้นด้วย

คำใดจึงจะทำให้ประโยคนี้มี

ความหมายเหมือนเดิม ?

- ก. และ
 ข. เป็น
 ค. อาจ
 ง. เพราะ
 จ. ฉะนั้น

16. ข้อใดที่นักเขียนคิดว่า จะเป็นการช่วย
 ชาติให้เจริญมากที่สุด ?

- ก. การมีความร่ำรวย
 ข. การอยู่อย่างสงบ
 ค. การช่วยเหลือกันและกัน
 ง. การทำงานตามหน้าที่ของตน
 จ. การปฏิบัติตนให้อยู่ในความสัจ
 สุจริต

17. "ความรู้เปรียบค่าย กำลัง ภายเฮย
 สุจริตคือเกราะบัง ศาสตร์"
 ปัญญาประคองค้ำ อารุ
 กุมสคติต่างโลบอง อาจแกลวกกลางสนาม"

โคลงบทนี้ใช้เตือนสติใครได้มากที่สุด ?

- ก. เด็กที่ไม่ได้เรียน
 ข. นักเรียนนักศึกษา
 ค. ทหารตำรวจชายแดน
 ง. บุคคลทุกระดับชั้น
 จ. ข้าราชการทุกระดับอายุ

18. บุคคลต่อไปนี้ใครพูดเท็จมากที่สุด

- ก. ครู
 ข. หมอ
 ค. นักโฆษณา
 ง. พ่อค้าแม่ค้า
 จ. นักเขียนข่าวหนังสือพิมพ์

แบบฝึกหัดเสริมทักษะเรื่องความเพียร

คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกข้อที่ถูกที่สุด

1. โลกปัจจุบันนี้ถึงกับบูดขึ้นเพราะข้อใด

- ก. อำนาจพระบูแบ้เจ้า
- ข. ปรากฏการณ์ธรรมชาติ
- ค. การกระทำของมนุษย์เอง
- ง. คำสั่งสอนของทุกศาสนา
- จ. การเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย

2. "ธรรมคาโลก" หมายถึงอะไร ?

- ก. ลักษณะสามัญของโลก
- ข. ความเป็นอยู่ของคนในโลก
- ค. ความเปลี่ยนแปลงของสรรพสิ่ง
- ง. ความเป็นไปตามธรรมชาติของชีวิตมนุษย์
- จ. ความสามารถในการดำรงชีวิตของมนุษย์

3. "บุคคลใดที่มีทุนทรัพย์มาแต่กำเนิด ถ้าไร้ความเพียรแล้ว ก็หวนจะรักษาทรัพย์สมบัตินั้นไว้ให้เจริญได้"

คำที่ขีดเส้นใต้อาจใช้คำใดแทนได้

- ก. ถึง
- ข. ถึง

ค. อาจ

ง. บ่ม

จ. ไม่อาจ

4. จากข้อ 3 ขูเขียนกล่าวถึงเรื่องอะไร ?

- ก. ความร่ำรวย
- ข. โทษของความเพียร
- ค. ประโยชน์ทางความเพียร
- ง. การรักษาทรัพย์สมบัติ
- จ. ซาติกาเนตของคนที่มีความเพียร

5. "ความรู้เป็นเพื่อนได้ ในยาม เปลี่ยนมา
เป็นเครื่องอาวุธได้ราว พุธโต
เป็นแรง เมื่อคิดความ ควรตัด สิ้นแ
เป็นทรัพย์ทุกไฟล้พล รุ่งงาย"

โคลงบทนี้กล่าวถึงเรื่องอะไร ?

- ก. ความรู้คือเพื่อน
- ข. ความรู้คือเครื่องประดับ
- ค. ความรู้คือเครื่องผ่อนแรง
- ง. คุณประโยชน์ของความรู้
- จ. ประโยชน์ของการมีทรัพย์และเพื่อน

6. "ถึงคนโง่ก็ หรือคนไร้ทรัพย์ไร้ตระกูล
ก็ดี แต่ถ้ามืดมิด ความเพียร
นั้นอาจจะชักจูงให้เบี่ยงเบนถึงความ
ประเสริฐขึ้นชื่อลือนามได้เหมือนกัน
ถึงที่ปรากฏเป็นตัวอย่างอยู่แล้วหลายท่าน"
ข้อความนี้กล่าวเป็นนัย เพื่อให้ผู้อ่าน
ตีความอย่างไร ?
- ก. ความเพียร ทำให้ทรัพย์
 - ข. ความเพียรทำให้คนหันคน
 - ค. ความเพียรทำให้คนจากคน
 - ง. ความเพียรทำให้เป็นคนทันสมัย
 - จ. ความเพียรทำให้ชีวิตเปลี่ยนแปลง
ในทางดีขึ้น
7. จากเรื่องความเพียร นักเรียนอาจ
สร้างความภูมิใจให้กับพ่อแม่ได้ด้วย
วิธีใด ?
- ก. ขยันเรียนมาก ๆ
 - ข. ไปโรงเรียนทุกวัน
 - ค. สักครุหารายได้พิเศษ
 - ง. ช่วยเหลือพ่อแม่ทำงานบ้าน
 - จ. เอาเงินคนอื่นมอบและคนชรา

8. "ชนใดมีชาติเชื้อ เลวทราม
เพียรสุดสัปดาห์ยาม หน้าฝน"
เหตุใดคำที่ขีดเส้นใต้จึง เขียนเช่นนั้น?
- ก. เพื่อให้ไพเราะ
 - ข. เพื่อให้ถูกตามวัฒนธรรม
 - ค. เพื่อให้เกิดสัมผัสพยัญชนะ
 - ง. เพื่อช่วยให้อ่านสะดวกขึ้น
 - จ. เป็นความนิยมที่ปฏิบัติกันมา
9. เรื่องชาวนา จักใดเป็นนิทาน
ประเภทใด ?
- ก. นิทานตลก
 - ข. นิทานโกหก
 - ค. นิทานสุภาษิต
 - ง. นิทานโบราณ
 - จ. นิทานชาวนา
10. จากข้อ 9 ควรตั้งชื่อ เรื่องนี้ว่าอย่างไร?
- ก. ชาวนาโกหก
 - ข. ชาวนากับลูก
 - ค. ชาวนาเจ้าปัญญา
 - ง. ขุนทรัพย์ชาวนา
 - จ. วิธีสอนลูกชาวนา

11. "ความเพียรนี้เป็นสิ่งประเสริฐ
ถึงแม้เป็นเครื่องที่จะทำให้เหนื่อยกาย
เหนื่อยใจก็ตาม แต่คงให้ผลและให้ความ
พอใจมิเสื่อม ซึ่งจะเป็นน้ำหล่อเลี้ยง
หัวใจให้เรา เป็นมนุษย์ที่มีความสุขได้"

ข้อความนี้เขียนในท่านองใด ?

- ก. ชักจูงให้มีความเพียร
ข. ดักเตือนให้เร่งทำดี
ค. บังคับให้ทำในสิ่งมีประโยชน์
ง. ขอร้องให้ทุกคนเห็นคุณค่าของ
ความเพียร
จ. แนะนำวิธีปฏิบัติเพื่อให้เกิด
ความเพียร
12. "ก็เหตุใดคนเล้ามนุษย์จึงจะเกียจคร้าน
เมื่อหมาย จวงเพาเซาซิม และ
ก็เห็นว่าชีวิตของตัวในโลกนี้ไม่เป็น
เครื่อง เบิกบานเลย"

ข้อความนี้กล่าวในท่านองใด ?

- ก. แนะนำ
ข. ชมเชย
ค. กระตุ้น
ง. เปรียบเทียบ
จ. ประชดเสียดสี

คำชี้แจง

อ่านข้อความนี้แล้วตอบคำถาม

ข้อ 13 - 15

"ผู้ที่มีใจเล้าเรียนมาแต่เล็กหรือ
เรียนแต่เกียจคร้านเหลวไหลเสีย
เมื่อโตขึ้นยอมรู้สำนึกตน คิดเสียกาย
เวลาที่ตนไ้ทิ้งเสียเปล่า แต่เมื่อ
มารู้สึกถึงคุณค่าของการเล่าเรียนถึงนี้
เวลาล่วงเลยไปเสียแล้ว จะกลับตัว
ให้เป็นเด็กลงอีกไม่ได้ จำเป็นต้อง
เป็นคนโง่ นี่แหละชาวเราอยู่ยังอยู่
ในเวลาที่เล้าเรียนจนจำไว้เป็น
ตัวอย่าง วิชาความรู้เรียนให้สำเร็จ
ก่อนที่จะต้องออกทำงานภาคิน อย่าให้
ต้องรู้สึกเสียภายในภายหลังว่า เมื่อ
เล็ก ๆ เราชั่วละทิ้งเวลาให้หมด
เปลืองไปเสียเปล่า ๆ"

13. ข้อความตอนนี้ ทำให้เราสำนึกถึงอะไร?

- ก. วัยเด็กเป็นวัยของการศึกษา
ข. การทำตนเกียจคร้านเป็นสิ่งชั่ว
ค. คนโง่ยอมไปรู้คุณค่าของการศึกษา
ง. ความรู้เริ่มต้นเรียนเมื่อใดก็ได้
จ. การทำมาหาเลี้ยงชีพสำคัญกว่า
การศึกษา

14. จากข้อ 13 ข้อความนี้ให้แง่คิดใด
เรื่องใด ?

- ก. การศึกษา
- ข. ความเพียร
- ค. การเลี้ยงชีพ
- ง. พัฒนาการของวัย
- จ. ความสำเร็จและอาชีพ

15. ข้อความนี้เป็นเครื่องเตือนใจใคร
ใคร่ที่สุด ?

- ก. เด็กวัยอนุบาล
- ข. นักเรียนนักศึกษา
- ค. ข้าราชการทุกคน
- ง. ทหารตำรวจทุกคน
- จ. ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

16. "มีวิชาเหมือนมีทรัพย์อยู่นับแสน"
ท่านคิดว่าข้อความนี้เป็นจริงหรือไม่
เพราะเหตุใด ?

- ก. จริง เพราะวิชาทำให้เกิดทรัพย์
- ข. จริง เพราะวิชาทำให้คนเป็นคนดี
- ค. จริง เพราะวิชาซื้อขายแจกจ่าย
เท่าโลกใบหนึ่ง
- ง. ไม่จริง เพราะคนไม่ใคร่เรียนก็
ร่ำรวยได้
- จ. ไม่จริง เพราะคนไม่ใคร่เรียน
บางคนก็อยู่ได้อย่างสุขสบาย

แบบฝึกหัดเสริมทักษะ เรื่อง ความมั่งคั่ง

คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกข้อที่ถูกต้องที่สุด

1. ลักษณะของความมั่งคั่งคือข้อใด ?

- ก. ใช้จ่ายเพียงคนเดียว
- ข. ใช้จ่ายทรัพย์สินอย่างรอบคอบ
- ค. มีเท่าใดฝากธนาคารหมด
- ง. ใช้จ่ายวันละเล็กน้อย
- จ. ขวนขวายในการหาทรัพย์สิน

2. เงินออม หมายถึงอย่างไร ?

- ก. ที่เก็บเงิน
- ข. เงินที่ต้องรับหา
- ค. เงินที่เก็บไว้ใช้เวลาจำเป็น
- ง. เงินที่ทุกคนต้องมีในธนาคาร
- จ. การเก็บเงินที่ทุกคนควรปฏิบัติ

3. "บุคคลที่รักตนที่จะหาความสุขให้แก่ตนจนตลอดชีวิตนี้ จะต้องมีความมั่งคั่งเป็นอาจิม"

ผู้เขียนเขียนข้อความนี้เพื่อ

จุดประสงค์อะไร ?

- ก. ให้อุจรักตน
- ข. ให้อุจหาความสุข
- ค. ให้ทำตนให้เป็นคนมีประโยชน์

ง. ให้เป็นคนรู้จักมั่งคั่ง

จ. ให้ทุกคนทำตนให้ประโยชน์ต่อชาติ

4. "สงวนทรัพย์สินหลักพัน อันตราย เทอฆนา
ปาง เปี้ยหลายหลาย เกิดโกล
จะโดยอมขยับขยาย ทุกขดา ยตนเช
พอนิราศภัยได้ สวัสดิ์ภัยสิ่งสงวน"

โคลงบทนี้กล่าวถึงเรื่องอะไร ?

- ก. การเก็บทรัพย์สิน
- ข. การซ่อนทรัพย์สิน
- ค. การขยับขยายทรัพย์สิน
- ง. ประโยชน์ของการเก็บทรัพย์สิน
- จ. ประโยชน์ของการซ่อนทรัพย์สิน

5. จากข้อ 4 คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงข้อใด?

- ก. ของมีค่า
- ข. เครื่องแต่งกาย
- ค. ทรัพย์สินที่เก็บไว้
- ง. สิ่งที่ต้องการวางแผน
- จ. ชื่อเสียงเกียรติยศ

6. "หาเข้ากินคำ" เปรียบได้กับสำนวน
ข้อใด ?
- ชักหน้าไม่ถึงหลัง
 - คำข่าวสารกรอกหม้อ
 - กล่าวถึงจะสูงงาก็ใหม่
 - เคี้ยวครอนทุกเส้นหญ้า
 - กินอยู่กับปากอยากอยู่กับท้อง
7. "โชทรัพย์ไปประพาศโช สิ่งใด ควร
วันนี้อะไร กอบเกิด
ถึงน้ำจะขาดไป สิ้นหนาคงดา
เปลี่ยนแก้กายร่างเรือ สุขร่างทุกข์ถึง"
คำที่ขีดเส้นใต้ ทว่าในจึงเขียนเช่นนั้น?
- เพื่อให้เป็นรูปเอก
 - เพื่อให้เป็นเสียงไพเราะ
 - เพื่อให้เน้นความหมาย
 - เพื่อเป็นการเน้นคำ
 - เพื่อให้เกิดความไพเราะ
และมีความหมาย
8. ถ้านักเรียนได้เงินเหลือจากการใช้จ่าย
ในสิ่งที่จำเป็นมาก ๆ นักเรียนควร
ทำอย่างไรจึงจะเกิดประโยชน์และ
ปลอดภัย ?
- ฝากครู
 - ฝากพ่อแม่
 - ฝากธนาคาร
 - เก็บรักษาไว้ในที่มืดชื้น
 - แบ่งฝากไว้กับญาติพี่น้อง
9. ใคร เป็นผู้มีความมั่งคั่งที่สุด
- นางสาวแววขยันทำงานบ้าน
 - นายคำขยันแต่กินหาเงินทั้งวัน
 - นางแดงไม่ค่อยใช้เงิน มีเท่าใด
ฝากธนาคารหมด
 - อาจารย์วิชาศักดิ์สนใจขี้มเงิน
อาจารย์สุชิน เพื่อซื้อรถยนต์
 - เด็กชายวินัยใช้เงินเฉพาะที่จำเป็น
และเก็บฝากธนาคารบ้าง
10. วิธีใดสามารถช่วยให้เรามีฐานะร่ำรวย
ได้อย่างแน่นอน ?
- ฝากออมสิน
 - ซื้อของ เงินผกน
 - หารายได้ให้มากขึ้น
 - พยายามลดรายจ่าย
 - ลดเสี่ยงโชคในการพนัน

11. "สิ่งสำคัญในการเก็บเงินไว้เป็นทุนนี้
ก็คือให้ลงมือเก็บ ในทันทีทันใดเท่านั้น"

ข้อความนี้กล่าวในทำนองใด ?

- ก. ชัดแจ้ง
 - ข. บังคับ
 - ค. อธิบาย
 - ง. ให้คำแนะนำ
 - จ. กระตือรือร้น
12. ข้อความใดชี้ให้เห็นโทษของการขาด
ความมีนิสัย ?
- ก. อย่าให้ขาดความของต้องประสงค์
 - ข. ถ้าทำน้อยก็ค่อยค่อยบรรลุ
 - ค. อย่าจ่ายลงให้มากจะยากนาน
 - ง. ไม่ควรซื้อของไปฟรีๆ
 - จ. ให้เป็นมือเป็นคราพทั้งการหา

13. ข้อใดเป็นลักษณะของผู้ที่มีความตระหนี่
เหนียวแน่น ?

- ก. หมูไปโกมา
- ข. สิบเบี้ยใกล้มือ
- ค. ยามเพื่อตางน้ำ
- ง. ชักหน้าไม่ถึงหลัง
- จ. ห่านาออกมา ห่านปลาออกมา

14. "เหตุฉะนั้นเราต้องเรียนกระหม่อม
กระหม่อมให้สอยแต่ส่วนหนึ่งของผลประโยชน์
ที่ได้มา เหลือนั้นเก็บไว้เป็นทุนบ้าง"

ข้อความที่ขีดเส้นใต้ ควรจะเป็นเช่นไร
จึงจะทำให้ข้อความนั้นถูกต้อง เหมาะสม
และมีความหมายชัดเจนขึ้น ?

- ก. รู้จักกระหม่อมกระหม่อม
 - ข. เรียนการกระหม่อมกระหม่อม
 - ค. เรียนเรื่องกระหม่อมกระหม่อม
 - ง. เรียนใช้กระหม่อมกระหม่อม
 - จ. ทราบซึ่งกระหม่อมกระหม่อม
15. การประหยัดเงินโดยวิธีงดเที่ยวเตร่ กับ
งดอาหารกลางวัน นักเรียนคิดว่าอย่างไร
ดีกว่ากัน ?
- ก. งดเที่ยวดีกว่า เพราะอาจได้รับ
อันตราย
 - ข. งดเที่ยวดีกว่า เพราะยังมีโอกาส
เที่ยวได้อีก
 - ค. งดอาหารดีกว่า เพราะไม่ต้องเสีย
เงินซื้อ
 - ง. งดอาหารดีกว่า เพราะอดยากเกิน
ที่ทนได้
 - จ. งดอาหารดีกว่า เพราะกินบ่อยจะ
อ้วนมาก

16. ข้อใดเป็นวิธีสกรายจ่ายที่ควรกระทำ ?
- ก. ชักriticเสื้อผ้าเอง
 - ข. กินแต่ของ เขาของ เรา เก็บไว้
 - ค. งคกินอาหาร เที่ยงทุกวัน
 - ง. ยี้จเวลาดักคณเป็น 2 - 3 เดือนล่อครั้ง
 - จ. ไม่ใช้สมุคจคบันทึคความรุ ย้นเพื่อนอ่านใน
เวลาสอบ

แบบฝึกหัดเสริมทักษะ เรื่อง โคลงโลกนิติ

คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกข้อที่ถูกต้องที่สุด

1. สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยา
เดชาดิศร ทรงเกี่ยวข้องกับโคลงโลกนิติ
ในข้อใดมากที่สุด ?
 - ก. ทรงแต่ง
 - ข. ทรงเปลี่ยนแปลง
 - ค. ทรงจารึกลงในแผ่นศิลา
 - ง. ทรงคัดลอกจากกัมภีร์โลกนิติ
 - จ. ทรงรวบรวมและชำระแก้ไขใหม่
2. "กลดั่งสร้อยสอดคล้อง เว้นไว้ในกรรณ"
คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงข้อใด ?
 - ก. ฟัง
 - ข. พูดย
 - ค. จำ
 - ง. ตั้ง
 - จ. ปล่อย
3. พังขรรณอยู่เนื่องนิคย์ บัณษาใจนา
คำที่ขีดเส้นใต้ มีความหมายตรงกับข้อใด ?
 - ก. มาก
 - ข. นาน
 - ค. ต่อกัน
4. จากข้อ 3 ความในวรรคนี้ตรงกับสำนวน
อย่างไร ?
 - ก. โศกโทศโทเศ
 - ข. เชื้อค้ายตายเปล่า
 - ค. กลิ้งกรกขึ้นภูเขา
 - ง. ตักน้ำรดหัวสาก
 - จ. ไข่เน่าไล่เป็นพายุ
5. "ครรรโลกโลกนิตินี้ นมนาน
ปีเตโโบราณกาล เกาพรอง
เป็นสุภาษิตสาร สอนจิต
กลดั่งสร้อยสอดคล้อง เว้นไว้ในกรรณ"
โคลงบทนี้กล่าวถึงอะไร ?
 - ก. ความเก่าแก่ของโคลง
 - ข. ความที่เด่นในด้านสติใจ
 - ค. ประวัติความเป็นมาของโคลง
 - ง. ความไพเราะในคำประพันธ์
 - จ. สาเหตุของการจารึกโคลงนี้ไว้
ให้ปรากฏ

6. "ใบโพธิ์นั้นหอม หอมระรวยรสพา เพริศกาย
คือคนเสพเสนาหา นักปราชญ์
ความสุขซาบญาม้วย จูจใบกลิ่นหอม

โคลงบทนี้กล่าวถึงอะไร ?

- ก. การรู้จักคบเพื่อน
ข. การเสาะหาความรู้
ค. การทำตัวให้สุภาพ
ง. การกระทำตนให้เป็นสุข
จ. การทำตัวให้ปลอดภัย
7. ข้อใดเป็นลักษณะเด่นของไม้กฤษณา ?

- ก. ดอกสวย
ข. ต้นโตมาก
ค. มีกลิ่นหอม
ง. ขึ้นในป่าลึก
จ. เนื้อไม้มีลวดลายงดงาม

คำชี้แจง อ่านโคลงข้างล่าง แล้วตอบ

คำถาม ข้อ 8 - 9

เสียสินสงวนศักดิ์ไว้ วงศ์พงศ์

เสียศักดิ์สู่ประสงค์ สิ่งรู้

เสียรู้เร่งคำรัง ความสัจย์ ไฉน

เสียสัจย์อย่าเสียสุ ธิพัฒน์นรนา

8. โคลงบทนี้กล่าวในลักษณะใด ?

- ก. ให้ตัวอย่าง
ข. ลำดับคุณค่า
ค. บอกความสำคัญ
ง. แสดงความแตกต่าง
จ. เปรียบเทียบความจริง

9. โคลงบทนี้ คล้ายกับคำกล่าวในข้อใด ?

- ก. หากินด้วยลำแข้ง
ข. เสียชีพอย่าเสียสัตย์
ค. เรียนผูกคอตึง เรียนแกะ
ง. ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด
จ. เข้าฝูงหงส์เป็นหงส์ เข้าฝูงกาเป็นกา

10. "ไกรจัญญ์โลกแม่ รักวัง

เหล็กเท่าดาตาดจริง ไปหมั้น"

เหตุใดคำที่ขีดเส้นใต้จึง เขียน เช่นนั้น?

- ก. เพื่อเน้นความหมาย
ข. เพื่อให้เป็นรูปโต
ค. เพื่อให้เกิดสัมผัสนอก
ง. เพื่อให้เกิดความไพเราะ
จ. เป็นความนิยมที่ถือปฏิบัติกันมา

11. ห้ามเพลิงไว้อย่าให้ มีควัน
ห้ามสุริยแสงจันทร์ ส่องไข
ห้ามอายุให้สั้น คืบเล้า
ห้ามทั้งนี้ไว้ได้ จึงห้ามนิทา"

โคลงบทนี้จะใช้ได้ดีเมื่อใด ?

- ก. เมื่องานยุ่งยากมาก
ข. เมื่อศึกษาเล่าเรียน
ค. เมื่อตระกล่าวลำบาก
ง. เมื่ออยู่ในความเศร้าหมอง
จ. เมื่อถูกคนอื่นกล่าวถึงในทางไม่ดี

12. "รูน้อยว่ามารู เริงใจ
กลกบเกิดอยู่ใน สระจ้อย
ไปเห็นชเลไกล กลางสมุทร
ชมวน่านอนอย มากล้าลึกเหือด"

โคลงบทนี้กล่าวในทำนองใด ?

- ก. สั่งสอนให้ทำความดี
ข. แนะนำข้อปฏิบัติที่ถูกต้อง
ค. เล่าถึงคนที่ชอบโอ้อวดความรู้
ง. เปรียบเทียบความรู้กับความดี
จ. ประชดประชันคนที่ชอบทำเกิน

13. จากข้อ 12 โคลงบทนี้ตรงกับสำนวนใด?

- ก. กิ้งก่าไขทอง
ข. หมาเห่าใบตองแห้ง

- ค. ลางคกไต่กะลาครอบ
ง. ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด
จ. รุมากยากนานรูนอยพลอยรำคาญ

14. "ชลเคื้อเมื่อสุกไขร ฟ้าพรณ
ภายนอกแวงดูฉม ชาติปาย
ภายในยอมแมลงวัน หนอนบ่อน
คุดังคนใจร้าย นอกน้ตุงาม"

โคลงบทนี้จัดเป็นโวหารชนิดใด ?

- ก. อุปลมาโวหาร
ข. เทศนาโวหาร
ค. สาธกโวหาร
ง. บรรยายโวหาร
จ. พรรณนาโวหาร

15. "ณจุมกบักริธก้วย ไมตรี
ณจุมภูทรชนดี ต่อทั้ง
ณจุมคนจิตโลภมี ทรัพย์สินเพื่อ แฉนา
ณจุมสตัยให้ยัง หยุคกายสตัยา"

ในความของโคลงบทนี้เป็นประเภทใด?

- ก. คำปรึกษา
ข. ข้อแนะนำ
ค. คติที่เชื่อถือได้
ง. คำกล่าวที่ยังไม่มีข้อพิสูจน์
จ. ความเห็นที่ได้ไว้ในบางโอกาส

16. "ความรู้ยิ่งล้ำ สิ้นทรัพย์
คิดค่าควร เมืองนี้ ยิ่งไร
เพราะ เหตุจกอยู่กับ กายอาตมา นานา
โจรจกเป็นบ่ได้ เร่งรู้เรียนเอา"
วรรณคดีสามเป็นข้อความชนิดใด ?

ก. บอกสาเหตุ
ข. ให้เหตุผล
ค. อธิบายความหมาย
ง. ชี้แจงเรื่องราว
จ. กล่าวสนับสนุน

17. "ไม่คอมมีลูกน้อง นายงาม
คือสัปบุรุษสอนตาม งามแท้
ไม่ว่าผู้คนทราบ สอนยาก
ดัดก็หักแหลกแล้ว นอกหรือโดยตาม"
ใช้คำในข้อใด แทนคำที่ขีดเส้นใต้
จึงจะทำให้ข้อความเหมือนเดิม ?

ก. เหมือน - เป้า
ข. กิ่ง - ทวย
ค. คลาย - เน
ง. แยก - ดูจ
จ. เซน - จิง

18. "ห้ามเพลิงไว้อย่าให้ ปีกวัน
ห้ามสุริยแสงจันทร์ ส่องไร
ห้ามอาบไต้หัน กั้นเล่า
ห้ามทั้งนี้ไว้ได้ จึงห้ามนิทาน"

ใจความของโคลงบทนี้ คล้ายกับ
กลอนในข้อใด ?

ก. จะพูดจาสารพัดประหยัดปาก
อย่าพูดมาก เต็มทอซึ่งข้อชา
ข. อันถกอื่นพื่อนักกล่าวหนคณ
เว้นเสียแต่ใจมนุษย์สุดกล่าวหนค
ค. เป็นผู้ที่มีมากแล้วยาก เย็น
คิดก็ เป็นอนิจจัง เสียทั้งนั้น
ง. แม้องค์พระปฤหมายัง ราคิน
คนเดินดินหรือจะสิ้นค่านินทา
จ. อันนิทานกาเลเหมือนเทพา
ไม่ชอกช้าเหมือนเอาปัดไปกรีกหิน

19. "พระสมุทรสุคติกลั่น คณนา
 สายจิ้งหรีดทองคำ หยั่งได้
 เขาสูงอาจวิศา กำหนด
 จิตนุมนัสนี้ไร ยากแท้หยั่งถึง"

จากโคลงบทนี้คำใดแสดงการ

คาดคะเน ?

- ก. สุก
- ข. หยั่ง
- ค. อาจ
- ง. ยาก
- จ. กำหนด

20. จากโคลงที่ 19 มีความดีเด่นใน
 คำนวณใดที่สุด ?

- ก. เล่นสัมผัส
- ข. อธิบายชัดเจน
- ค. เปรียบเทียบได้ดี
- ง. ใช้คำก่อให้เกิดอารมณ์
- จ. พรรณนาได้ละเอียด

21. โคลงบทใดที่ควรนำมาใช้ในการศึกษา
 เล่าเรียน ?

- ก. ใบพ้อพันห่อหุ้ม กฤษณา
- ข. ไม่น้อยมีลูกน้อม นวยตาบ
- ค. เว้นวิจารณ์ว่างเว้น สกัปปัง
- ง. ฐนอยวามากรู เรืองใจ
- จ. ใบพ้อพันห่อหุ้ม คอบสนอง

22. ในการคบเพื่อน ควรปฏิบัติตามโคลง
 บทใด ?

- ก. หอมกลิ่นดอกไม้นี้ นัยถ้อย
- ข. ก้านบัวดอกเล็กต้น ชลธาร
- ค. โศกฉายวาวซีฟได้ เขาหนิง
- ง. ผจกคนมักโกรธควาย ไบศรี
- จ. อ่อนหวานบานนิทรล้น เหลือหลาย

ภาคผนวก ข.

ผลการวิเคราะห์ความยากง่าย และอำนาจจำแนก
แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปณิธานใจเอกชล

ตาราง 8 ระดับความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบฝึกหัดเสริมทักษะ
แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เรื่องสมเด็จพระเจ้าตากสิน เป็นรายข้อ

ข้อที่	p	r
1	.70	.43
2	.69	.74
3	.63	.32
4	.60	.58
5	.77	.65
6	.70	.60
7	.67	.46
8	.61	.48
9	.52	.43
10	.67	.55
11	.25	.13
12	.59	.61
13	.66	.65
14	.52	.50
15	.61	.42
16	.52	.37
17	.69	.53
18	.70	.77
19	.71	.50

ตาราง 9 ระดับความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบ
 ประเมินชนิดเลือกตอบ เรื่องภาพเขียนเครื่องถ้วยชามและว่าจ้างงานนักขัดถู เป็น
 รายข้อ

ข้อที่	p	r
1	.79	.46
2	.66	.85
3	.48	.37
4	.54	.47
5	.39	.64
6	.46	.59
7	.52	.43
8	.48	.62
9	.50	.59
10	.54	.59
11	.31	.45
12	.41	.51
13	.38	.18
14	.50	.65
15	.43	.48
16	.47	.68
17	.52	.57
18	.54	.28

ตาราง 10 ระดับความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบฝึกหัดเสริมทักษะ
แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เรื่อง เสภาขุนช้างขุนแผน ตอนขยายแก้วแต่งงานกับนางพิบ
เป็นรายข้อ

ข้อที่	p	r
1	.82	.40
2	.76	.31
3	.54	.34
4	.56	.50
5	.57	.54
6	.62	.27
7	.59	.61
8	.30	.17
9	.59	.67
10	.62	.62
11	.50	.54
12	.56	.56
13	.57	.48
14	.53	.68
15	.46	.59
16	.54	.28
17	.52	.56
18	.68	.75
19	.50	.26
20	.48	.17
21	.63	.45

ตาราง ๗ ระดับความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบฝึกหัดเสริมทักษะ
แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เรื่องทฤษฎีจลน์ศาสตร์ เป็นรายข้อ

ข้อที่	p	r
1	.75	.34
2	.74	.53
3	.52	.62
4	.59	.44
5	.48	.43
6	.50	.54
7	.70	.73
8	.77	.65
9	.59	.61
10	.43	.48
11	.48	.50
12	.54	.47
13	.48	.62
14	.55	.66
15	.50	.54
16	.54	.59
17	.91	.61
18	.23	.17

ตาราง 12 ระดับความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบฝึกหัดเสริมทักษะ
แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เรื่องความเพียร เป็นรายข้อ

ข้อที่	p	r
1	.32	.27
2	.78	.27
3	.67	.37
4	.65	.67
5	.43	.54
6	.54	.53
7	.50	.46
8	.43	.69
9	.59	.51
10	.47	.68
11	.41	.73
12	.62	.62
13	.50	.59
14	.44	.56
15	.54	.47
16	.65	.51

ตาราง 13 ระดับความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบฝึกหัดเสริมทักษะ
แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เรื่องความขัดแย้ง เป็นรายชื่อ

ข้อที่	p	r
1	.84	.47
2	.51	.54
3	.61	.71
4	.56	.50
5	.48	.56
6	.61	.71
7	.53	.40
8	.43	.48
9	.59	.44
10	.62	.62
11	.57	.75
12	.61	.36
13	.58	.41
14	.61	.42
15	.55	.45
16	.57	.48

ตาราง 14 ระดับความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบฝึกหัดเสริมทักษะ
แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เรื่องโคลงโลกนิติ เป็นรายข้อ

ข้อที่	p	r
1	.78	.14
2	.61	.64
3	.70	.43
4	.30	.17
5	.16	.48
6	.68	.75
7	.46	.34
8	.66	.65
9	.54	.59
10	.48	.37
11	.48	.50
12	.55	.37
13	.54	.59
14	.48	.62
15	.50	.34
16	.40	.58
17	.65	.66
18	.48	.43
19	.55	.77

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อที่	p	r
20	.45	.45
21	.39	.64
22	.58	.31

ภาคผนวก ก.

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้

แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปณัยชนิกเลือกตอบ

ก. แสดงค่าความแตกต่างและค่าความแตกต่างกำลังสอง เป็นรายคน

เลขที่	Pretest	Posttest	D	D ²	เลขที่	Pretest	Posttest	D	D ²
1	16	20	4	16	20	22	28	6	36
2	21	26	5	25	21	20	18	-2	4
3	24	28	4	16	22	22	22	0	0
4	22	20	-2	4	23	19	24	5	25
5	22	23	1	1	24	23	30	7	49
6	19	17	-2	4	25	15	25	10	100
7	23	30	7	49	26	20	29	9	81
8	18	19	1	1	27	20	19	-1	1
9	20	30	10	100	28	5	23	8	64
10	22	29	7	49	29	20	25	5	25
11	21	29	8	14	30	23	27	4	16
12	26	30	4	16	31	22	29	7	49
13	17	21	4	16	32	23	31	8	64
14	20	28	8	64	33	16	25	9	81
15	17	22	5	25	34	18	24	6	36
16	18	28	10	100	35	15	20	5	25
17	16	25	9	81	36	24	22	-2	4
18	22	20	-2	4	37	13	20	7	49
19	17	22	5	25					

ข. การหาค่า t ตามสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

เมื่อ $N = 37$

$$D = 177$$

$$D^2 = 1,319$$

$$df = 36$$

$$t = 8.03$$

ค่า t ที่ .01 จากตาราง = 2.423

2. เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการใช้

แบบฝึกหัดตามหนังสือ วิชาภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์

ก. แสดงค่าความแตกต่างและค่าความแตกต่างกำลังสอง เป็นรายคน

เลขที่	Pretest	Posttest	D	D ²	เลขที่	Pretest	Posttest	D	D ²
1	20	21	1	1	21	20	18	-2	4
2	17	23	6	36	22	20	19	-1	1
3	24	20	-4	16	23	20	21	1	1
4	22	19	-3	9	24	18	21	3	3
5	17	19	2	4	25	18	16	-2	4
6	13	14	1	1	26	18	23	5	25
7	15	17	2	4	27	22	22	0	0
8	23	25	2	4	28	29	31	2	4
9	19	20	1	1	29	20	22	2	4
10	20	17	-3	9	30	17	16	-1	1
11	14	18	4	16	31	22	23	1	1
12	20	21	1	1	32	18	22	4	16
13	14	10	-4	16	33	17	17	0	0
14	28	24	-4	16	34	17	19	2	2
15	17	20	3	9	35	16	19	3	9
16	23	24	1	1	36	15	20	5	25
17	23	25	2	4	37	15	16	1	1
18	17	15	-2	4	38	15	10	-5	25
19	21	24	3	9	39	13	19	6	36
20	24	23	-1	1	40	24	19	-5	25

๑. การหาค่า t ตามสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

เมื่อ $N = 40$

$D = 27$

$D^2 = 349$

$df = 39$

$t = 1.47$

ค่า t ที่ .05 จากตาราง = 1.648

3. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนรวม (ANCOVA)

	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		รวม	
	ก่อนทดลอง (Y)	หลังทดลอง (X)	ก่อนทดลอง (Y)	หลังทดลอง (X)	(Y)	(X)
$\Sigma ()$	731	908	765	792	1,496	1,700
$\Sigma ()^2$	14,787	22,888	15,199	16,302	29,986	39,190
ΣXY	18,153		15,572		33,725	

$$N = n_1 + n_2 = 37 + 40 = 77$$

$$(1) \Sigma BS_y = 1,496$$

$$(2) \Sigma BS_y^2 = [BS_y] = 29,986$$

$$(3) \frac{(\Sigma BS_y)^2}{N} = [Y] = \frac{(1,496)^2}{77} = 29,065.14$$

$$(4) \sum_{i=1}^k \frac{(\Sigma B_y)^2}{n} = [B_y] = \frac{(731)^2}{37} + \frac{(765)^2}{40} = 29,072.82$$

$$(5) \Sigma BS_x = 1,700$$

$$(6) \Sigma BS_x^2 = [BS_x] = 39,190$$

$$(7) \frac{(\Sigma BS_x)^2}{N} = [X] = \frac{(1,700)^2}{77} = 37,532.47$$

$$(8) \sum_{i=1}^k \frac{(\Sigma B_x)^2}{n} = [B_x] = \frac{(908)^2}{37} + \frac{(792)^2}{40} = 37,964.41$$

$$(9) \Sigma BS_y \cdot BS_x = [BS_{xy}] = 33,725$$

$$(10) \quad \frac{(\sum BS_Y)(\sum BS_X)}{N} = [XY] = \frac{(1,496)(1,700)}{77} = 33,028.57$$

$$(11) \quad \sum_{i=1}^k \frac{(\sum B_{Y_i})(\sum B_{X_i})}{n} = [B_{XY}] = \frac{(731)(908)}{37} + \frac{(765)(792)}{40} \\ = 33,086.14$$

$$(12) \quad T_{YY} = [BS_Y] - [Y] = 29,986 - 29,065.14 = 920.86$$

$$(13) \quad B_{YY} = [B_Y] - [Y] = 29,072.82 - 29,065.14 = 7.68$$

$$(14) \quad S_{YY} = [BS_Y] - [B_Y] = 29,986 - 29,072.82 = 913.18$$

$$(15) \quad T_{XX} = [BS_X] - [X] = 39,190 - 37,532.47 = 1,657.53$$

$$(16) \quad B_{XX} = [B_X] - [X] = 37,964.41 - 37,532.47 = 431.94$$

$$(17) \quad S_{XX} = [BS_X] - [B_X] = 39,190 - 37,964.41 = 1,225.59$$

$$(18) \quad T_{XY} = [BS_{XY}] - [XY] = 33,725 - 33,028.57 = 696.43$$

$$(19) \quad B_{XY} = [B_{XY}] - [XY] = 33,086.14 - 33,028.57 = 57.57$$

$$(20) \quad S_{XY} = [BS_{XY}] - [B_{XY}] = 33,725 - 33,086.14 = 638.86$$

$$(21) \quad T_{adj} = T_{YY} - \frac{(T_{XY})^2}{T_{XX}} = 920.86 - \frac{(696.43)^2}{1,657.53} = 628.25$$

$$(22) \quad S_{adj} = S_{YY} - \frac{(S_{XY})^2}{S_{XX}} = 913.18 - \frac{(638.86)^2}{1,225.59} = 580.16$$

$$(23) \quad B_{adj} = T_{adj} - S_{adj} = 628.25 - 580.16 = 48.09$$

ตารางสรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนรวม

แหล่งข้อมูล	SS'	df	MS'	F
ระหว่างกลุ่ม	$B_{adj} = 48.09$	$K-1 = 1$	$MS_{B_{adj}} = 48.09$	6.1339
ภายในกลุ่ม	$S_{adj} = 580.16$	$N-K-1 = 74$	$MS_{S_{adj}} = 7.84$	
รวม	$T_{adj} = 628.25$	$N-2 = 75$		

$$df_1 = 1, \quad df_2 = 74$$

ค่า F ที่ .05 จากตาราง = 3.96

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้แบบฝึกหัด
เสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ กับการใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทย
ชุดทักษะสัมพันธ์ ในวิชา ท.305

บทคัดย่อ
ของ
ประไพ สุวัตติกุล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ตุลาคม 2526

การศึกษาเรื่องนี้มุ่งเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สองกลุ่ม ซึ่งต่างก็เรียนหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์เช่นเดียวกัน แต่กลุ่มหนึ่งได้เรียนโดยมีการทำแบบฝึกหัดซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นประกอบ ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งได้เรียนโดยมีการทำแบบฝึกหัดที่หาพบในหนังสือเรียน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนพิชัยรัตนาคาร อำเภอเมือง จังหวัดระนอง ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 จำนวนสองห้องเรียน มีนักเรียน 77 คน นักเรียนทั้งสองห้องเรียนนี้ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย โดยการจับฉลาก นักเรียนห้องหนึ่งจัดให้เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 37 คน ซึ่งเรียนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะประกอบการสอน และอีกห้องหนึ่งจัดเป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 40 คน ซึ่งเรียนโดยใช้แบบฝึกหัดจากหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ท. 305

การวิจัยดำเนินการแบบ Randomized Control Group Pretest Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล มีดังนี้

1. แบบทดสอบมาตรฐาน วัดความสามารถในการอ่าน ของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2. แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 7 ชุด พึ่งนี้หลังจากที่ได้วิเคราะห์หลักสูตรแล้ว

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ ANCOVA และ t-test

ผลของการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนกลุ่มทดลอง มีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนกลุ่มทดลอง มีความสามารถในการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนกลุ่มควบคุม มีความสามารถในการอ่าน ก่อนและหลังการทดลอง ไม่แตกต่างกัน

A COMPARATIVE STUDY OF READING ABILITY OF MATHAYOM 3
STUDENTS USING MULTIPLE CHOICE EXERCISES AND
EXERCISES IN THAI 305 TEXT-BOOK

AN ABSTRACT

BY

PRAPAI SUWATTHIKUL

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

October 1983

The objective of this study was to compare the reading ability of the two groups of Mathayom 3 students learning the same course Thai.305 and using the same Text-Book, Thaksasamphan. One of the groups learned through using the exercises prepared by the researcher while the another using the exercises in the Text-Book.

The 37 subjects, the experimental group and the 40 subjects, the controlled group were studying in the Phichairatanakarn School, Amphur Muang, Ranong, during the first semester of the academic year 1983. The two classes were drawn at random.

The experimental set up in this study was Randomized Control Group Pretest Posttest Design. The devices for collecting data were 1) The Standardized Reading Test constructed by the Educational and Psychological Test Bureau at the Srinakharinwirot University. 2) The seven multiple choice exercises based on the curriculum analysis were prepared by the researcher.

The ANCOVA and t-test were employed in the analysis of the data.

The results of the study were :

1. The experimental group was significantly higher in the reading ability than the controlled group at .05 level.

2. After using the exercises the experimental group was significantly higher in the reading ability than before using the exercises at .01 level.

3. Before and after using the exercises in Thai.305 Text-Book the controlled group showed no significant difference in the reading ability.